

MARTTI LUTHER

Vieraanvaraisuudesta ja järkevästä varovaisuudesta

Tässä (1 Moos. 24:29-33) on toinen esimerkki ja suositus vieraanvaraisuudesta. — — — Laaban ei tiedä miehestä mitään muuta kuin sen, mitä oli kuullut sisareltaan, mutta heti ymmärrettyään, että ulkona seisojien muukalainen, hän rientää tämän luo kutsuakseen hänet taloonsa. Tämän he olivat oppineet suurilta kantaisilta Seemiltä, Naahorilta ja Terahilta. Kehottihan Loot, niin kuin edellä kerrottiin, enkeleitä majoittumaan tykönsä. Aabraham taas riensi vastaanottamaan noita kolmea miestä. Pietarikin neuvoo meitä olemaan vieraanvaraisia nurkumatta ja iloisin mielin (1 Piet. 4:9).

Ei kuitenkaan tänä niin onnettomana ja turmeltuneena aikanamme ole noin vain päästettävä sisään ketä hyvänsä, jos hänellä ei ole esitettävänä kunnan ihmisten todistusta. Saksa on nykyisin täynnä lukemattomia tuulihattuja ja murhapolttajia, jotka ovat törkeästi hävittäneet monia kaupunkeja ja kyliä, koska tuomioistuimienkin toimivallan piirissä laillista järjestystä laiminlyödään. — — —

Jos kuitenkin jotkut tullessaan voivat esittää oikeat todistukset, ne meidän pitää kutsua luoksemme, suopeasti ja avokäisesti kestitä ja pakottaa tulemaan luoksemme. Olemmehan kantaisien esikuvasta ja Kristuksen opetuksesta oppineet, ettemme kestiystävyyttä osoittaessamme ota vastaan ihmisiä, vaan enkeleitä, jopa Kristuksen ja iankaikkisen Isän tämän kohdan mukaisesti: “Joka ottaa tykönsä teidät, ottaa tykönsä minut” (Matt. 10:40). Näin tuleekin kodistasi pyhäkkö, jopa paratiisi ja taivasten valtakunta, sillä missä Jumala asuu, siellä on hänen temppekinsä.

— — —
Laaban puhuttelee vierastaan sangen ystävällisesti ja kunnioittavasti mainiten häntä Herran siunatuksi. Hän ottaa siis hänet vastaan kuin pyhän tai kuin profetaan, ja hän on hyvä esimerkki tästä lauseesta: “Joka ottaa tykönsä teidät, ottaa tykönsä minut” (Matt. 10:40).

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24, Hämeenlinna 2005, s. 438-439. Suomennos Heikki Koskenniemi. Otsikko toimituksen.

Heinä - elokuu 2010

Raamatun alkuluvut luovat perustan uskonopille ja elämän järjestykselle

Aikuisten raamattuleirillä käsitelimme Raamatun alkulukujen (pääasiassa 1 Moos. 1-3) merkitystä uskonopin kokonaisuudelle. Tämä teema on hyvin tärkeä koko kristillisen uskon omistamisen kannalta. Lisäksi Raamatun alkulehdillä opetetut asiat luovat perustan sille, mitä kristillinen kirkko opettaa perheestä. Näin nämä opetukset luovat perustan myös maallisen elämän oikealle järjestykselle.

Jumala ilmoittaa luoneensa maailman kuudessa päivässä sanansa kautta. Luomissana on perusta sille, että tänä päivänä saamme nauttia hänen huolenpidostaan ja varjeluksestaan maallisessa mielessä. Tämä koskee kaikkia ihmisiä. Lausuhan Vapahtaja: *“Hän antaa aurinkonsa koittaa niin pahoille kuin hyvillekin, ja antaa sataa niin väärille kuin vanhurskaillekin.”* (Matt. 5:45) Uskovalle tämä lupaus Jumalan huolenpidosta ilmoitetaan myös siinä yhteydessä, jossa Vapahtaja osoittaa meidän olevan muuta luomakuntaa suurempiarvoisia: *“Katsokaa taivaan lintuja: eivät ne kylvä eivätkä leikkaa eivätkä kokoa aittoihin, ja teidän taivaallinen Isänne ruokkii ne. Ettekö te ole paljoa suurempiarvoiset kuin ne?”* (Matt. 6:26) Jumala ei ole ainoastaan luonut meitä niin kuin lintuja ja muita luontokappaleita, vaan on myös lähettänyt Kristuksen meidän ihmisten Pelastajaksi.

Jumala myös kielsi ensimmäisiä ihmisiä syömästä hyvän ja pahan tiedon puusta. Käärmeen houkutuksesta Adam ja Eeva kuitenkin kuvittelivat olevansa Jumalaa viisaampia ja rikkoivat kieltoa. Näin he, sen sijaan että olisivat turvanneet Jumalaan, ottivat elämänsä omiin käsiinsä. Nykyaikana elämän omiin käsiin ottaminen usein esitetään suurena viisautena ja tavoittelemisen arvoisena asiana. Jos tällä tarkoitetaan päätösten tekemistä Ju-

malan sanaa vastaan tai siitä riippumatta, on tilanne yhtä onneton kuin lankeemuksessa. Näin toimiva ihminen vetää päälleen synnin rangaistuksen, kuoleman. Tästä synnin vallassa elämisessä juuri onkin kysymys: luullaan tiedettävän asiat Jumalaa paremmin ja paetaan elämän antajaa.

Adamin ja Eevan lankeemus oli niin syvä, että se turmeli heidät kokonaan hengellisesti. Kun Jumala kysyi, mitä he olivat tehneet, he vastasivat – ulkonaisesti kyllä totuudenmukaisesti – mutta kuitenkin toisiaan ja vieläpä itse Jumalaa syytellen.

Kuvitelma siitä, että tietäisimme paremmin kuin Jumala ja että voisimme paeta syntiä toisia tai jopa Jumalaa syyttämällä, on osa syntisen ihmisen luontoa tänäkin päivänä. Tämän onnettomuuden tähden kaikki ihmiset luonnostaan ovat syntisiä. Näin kenenkään ihmisen eikä edes kaikkien ihmisten yhteiset ponnistukset voi ketään pelastaa.

Syntisten turvaksi kuului kuitenkin Jumalan lupaus vaimon Siemenestä (1 Moos. 3:15). Kun oli kysymys pelastuksesta, Jumala ei kysynyt langenneilta Adamilta ja Eevalta mitään. Hän ilmoitti, että hän lähettää Vapahtajan. On mitä tärkeintä huomata Jumalan lupauksessa juuri se piirre, että hän kertoo siitä, mitä hän itse ja vaimon Siemen eli Kristus tekee meidän autuudeksemme. Ensimmäinen lupaus Vapahtajasta opettaa monergismia (Jumala yksin vaikuttaa pelastuksen) ja sulkee ehdottomasti pois synergismin (kuvitelman siitä, että ihminen toimisi pelastuksen asiassa yhteistyössä Jumalan kanssa). Samalla ensimmäinen lupaus Vapahtajasta sisältää koko evankeliumin ja iankaikkisen elämän lupauksen. Sen varassa Adam ja Eeva, jotka omilla teoillaan olivat vetäneet itsensä kuoleman valtaan, saattoivat omistaa Jumalan rauhan ja iankaikkisen elämän.

Yllä on sanottu lyhyesti keskeisimpiä asioita siitä, mitä Raamatun alkuluvut opettavat uskonopin ja evankeliumin ydinasioista. Maallisen elämänmenon kannalta ajankohtaista on myös se, että Jumala loi ihmisen mieheksi ja naiseksi. Miehen ja naisen välisestä suhteesta syntyy jälkeläisiä ja näin toteutuu myös Jumalan luomistyön tarkoitus: tulee uusia ihmisiä. Tälläkin tavalla, siis jo aivan alussa, Jumalan sana torjuu homoseksuaalisuuden. Hirvittävä on sellainen kuvitelma, että joku voisi tietää tämän asian paremmin kuin Jumala, joka on jokaisen ihmisen luonut.

Raamatun alkuluvut kutsuvat jokaista syntistä tunnustamaan itsensä syntiseksi Jumalan edessä ja luopumaan kaikista kuvitelmista, joiden mukaan hän voisi itse pelastaa itsensä. Tämän tien vastakohtaksi kuulemme myös Jumalan todistuksen Jumalan armosta. Hän on antanut vaimon Siemenen, synnittömän Vapahtajan, joka on meidän sijassamme kärsinyt ristinkuoleman, voitannut kuoleman vallan ja näin avannut meille tien taivaaseen.

Kimmo Närhi

Pastorin virkaan asettaminen

Rev. Edward Brockwell asetettiin Tampereen Tunnustuksellisen Luterilaisen Seurakunnan apulaispastorin virkaan ennen aikuisten leirin alkua, tiistaina 6.7. klo 11. Hänen työalueenaan on pääasiassa Keski-Suomi.

Edward Brockwell on toiminut Missourisynodissa ja Englannin Tunnustuksellisessa Luterilaisessa kirkossa pastorina yhteensä 17 vuotta vuoteen 2004 asti. Hän muutti perheineen Suomeen 2004 ja liittyi Tampereen seurakuntaamme keväällä 2005. Pastori Brockwellilla on siis pitkäaikainen kokemus pastorin työstä. Toistaiseksi hän joissain asioissa tarvitsee äidinkieleltään suomalaisen pastorin apua.

Kiitollisin mielin pyydämme Jumalan siunausta virkaan asetetulle pastorille, hänen perheelleen ja seurakunnalle hänen työnsä kautta!

Pastori – Jumalan lahja seurakunnalle

Ef. 4:11-12: *“Ja hän antoi muutamia apostoleiksi, toiset profeetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi, tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen.”*

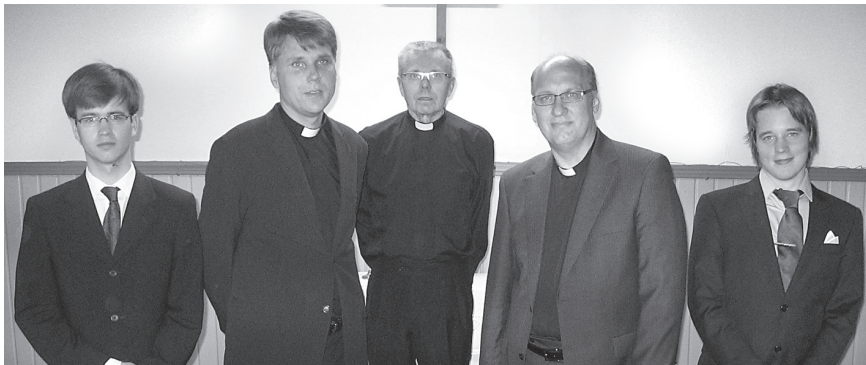
Kalliit kristityt Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen nimessä! Olemme koontuneet pastorin virkaan asettamistilaisuuteen. Ne sanat, jotka apostoli Paavali kirjoitti efesolaisille, toteutuvat keskuudessamme tänään.

Pastorin virkaan asettamisen yhteydessä kiinnitämme erityisesti huomion

seuraaviin kolmeen asiaan: 1. Kristus antaa lahjan seurakunnalle, 2. Seurakunta valitsee ja saa pastorin ja 3. Pastorin viran tarkoitus on rakentaa Kristuksen ruumista sanalla ja sakramenteilla.

1. Kristus antaa lahjan seurakunnalle

Muutama jae ennen tekstiämme apostoli Paavali kirjoitti Kristuksesta: *“Hän antoi lahjoja ihmisille.”* (Ef. 4:8) Tekstimme sanat siitä, että Vapahtaja antoi apostolit, profeetat, evankelista, paimenet ja opettajat, kertovat

Taivaallinen Isämme on kuullut rukouksemme saada lisää voimavaroja seurakuntiemme hoitoon. Uusi pastori ja kaksi uutta teologian opiskelijaa ovat Herramme vastaus. Kuvassa vasemmalta: Teologian opiskelija Mika Bergman, pastori Kimmo Närhi, teologian tohtori Markku Särelä, apulaispastori Edward Brokwell ja teologian opiskelija Vesa Hautala.

tarkemmin, millaisesta lahjojen antamisesta on kysymys.

Ensiksi on pantava merkille, että Kristus itse on pyhän saarnaviran keskushenkilö. Hän opetti ja saarnasi evankeliumia maanpäällisen elämänsä aikana. Jo sitä ennen hän oli tehnyt niin Vanhan liiton profeettojen välityksellä. Hän kutsui apostolit virkaansa välittömästi. Sen jälkeen, siis nyt Uuden liiton aikana, hän kutsuu sananpalvelijoita seurakunnan välityksellä. Näin tehdessään hän ei suinkaan luovu asemastaan Ylipaimenena, vaan hän itse opettaa pastorin viran välityksellä. Hän sanoi apostoleilleen: *”Joka kuulee teitä, se kuulee minua.”* (Luuk. 10:16)

Näin Herramme Kristus on koko Uuden liiton ajan antanut ihmisille lahjoja apostoleista alkaen. Heidän opetuksensa välityksellä hän on julistanut evankeliumia ja opettanut seurakuntia. Tämä Kristuksen hyvä työ jatkuu keskuudessamme tänä päivänä.

Sinulle, joka tänään annat virkaa koskevat lupaukset julkisesti, tämä merkitsee suurta tehtävää ja vastuuta: tehtäväsi on julistaa Jumalan sanaa ja sen koko oppia puhtaasti sielujen pelastukseksi.

Seurakunnalle, joka saa pastorin, lahjan Kristukselta, tämä myös merkitsee suurta asiaa. Seurakunnan jäsenten tulee uskollisesti kuulla Jumalan sanaa niin kuin itsensä Herran sanana.

2. Seurakunta saa lahjan

Jumala antaa viran myötä lahjan seurakunnalle. Tämän hän tekee sillä tavoin, että seurakunta valitsee ja kutsuu itselleen pastorin. Luterilainen tunnustus lausuu tästä asiasta: ”Sillä missä ikinä on seurakunta, siellä sillä on oikeus evankeliumin virkaan. Sen vuoksi on välttämätöntä, että seurakunta säilyttää oikeuden kutsua, valita ja vihkiä viran hoitajia. Tämä oikeus on nimenomaan seurakunnalle annettu lahja, jota ei mikään inhimillinen auk-

toriteetti voi siltä riistää. Sen todistaa apostoli Paavalikin Efesolaiskirjeessä: “Hän nousi korkeuteen, hän antoi lahjoja ihmisille”, ja sitten apostoli luettelee erityisesti kirkolle annettuina lahjoina paimenet ja opettajat ja lisää, että nämä annetaan hoitamaan virkaa, rakentamaan Kristuksen ruumista.” (Paavin valta ja yliherruus, 67)

Tampereen Tunnustuksellinen Luterilainen Seurakunta on seurakunnan kokouksessaan 24.4.2010 yksimielisesti kutsunut Edward Brockwellin apulaispastorin virkaan erityisesti Keski-Suomen alueella. Kutsusta päättäessään samoin kuin nyt, kun Edward Brockwell asetetaan virkaan, seurakunta on käyttänyt sitä oikeutta, jonka Jumala on sille antanut. Nykypäivänä on huomattava, että tämän oikeuden käyttäminen ei edellytä piispan viran olemassaoloa, vaikkakin piispallinen järjestys sinänsä on täysin mahdollinen. Ehdottomasti on kuitenkin torjuttava sellainen ajatus, että oikea virkaan asettaminen edellyttäisi piispan virkaa.

Sillä, että seurakunta käyttää oikeuttaan ja saa pastorin, on Jumalan sanan ja tarkoituksen mukaan aina iankaikkisuuteen ulottuva merkitys eli Kristuksen ruumiin rakentaminen.

3. Pastorin viran tarkoitus

Pastorin tehtävä on opettaa, jakaa pyhiä sakramenteja, pitää sieluista yksityisesti huolta ja myös torjua vääriä oppeja. Kaikki pastorin viran velvollisuudet on säädetty yhtä tarkoitusta varten, nimittäin siksi, että Kristuksen ruumis, hänen seurakuntansa, rakentuisi sanan ja sakramenttien kautta. Näillä armonvälineillä Kristus itse rakentaa kirkkoaan.

Kristuksen ruumis rakentuu kahdella tavalla. Ensiksi hänen ruumiinsa rakentuu siten, että Vapahtajan omat vahvistuvat uskossa. Toiseksi Kristuksen ruumis rakentuu sillä tavoin, että epäuskoinen tulee tuntemaan Kristuksen Vapahtajanaan ja siis hänen ruumiinsa jäseneksi. Pastorin viran myötä Jumala rakentaa seurakuntaansa molemmilla tavoilla.

Uskovienvahvistuminen uskossa johtaa myös siihen, että he omalla todistuksellaan yleisen pappeuden nojalla antavat todistuksen Vapahtajasta entistä laajemmin ja innokkaammin. Näin Kristuksen ruumis rakentuu myös yleisen pappeuden todistuksen myötä.

Kristuksen ruumiin rakentamisen lopullinen päämäärä on, että Vapahtaja kokoaa kaikki omansa kaikista maan ääristä iankaikkiseen valtakuntaansa. Näin ollen virkaan asettamisella tänä päivänä, evankeliumin julistuksella, jota virkaan asetettu pastori virassaan antaa ja koko seurakunnan todistuksella on iankaikkinen merkitys. Ohjatkoon tämä merkitys sinun, rakkaan veljen Edward Brockwellin virranhoitoa jatkuvasti sielujen parhaaksi. Olkoon pastorin viran iankaikkinen merkitys kirkkaana jokaisen seurakunnan jäsenen mielessä, kun kuulette evankeliumin sanaa autuudeksenne. Ottakaa pastori vastaan Kristuksen antamana lahjana. Kuulkaa hänen saarnaamaansa Jumalan sanaa Vapahtajasta, joka on kuollut teidän ja kaikkien ihmisten tähden. Amen.

Kimmo Närhi pastori Edward Brockwellin virkaan asettamistilaisuudessa 6.7.2010, täydennetty 12. 7. 2010

“Ei ainoaltakaan sais’ peittyä, miks’ Karitsa on kuollut ristillä”

Olin ollut Calumetin (Michigan) seurakunnan pastorina vasta muutama kuukauden. Eräänä iltana seurakuntaan kuuluva perhe toi mukanaan kirkkoon sukulaismiehen, joka ei koskaan tavannut käydä kirkossa. Seuraavana aamuna sain puhelinsoiton: mies oli yöllä kuollut. Kuullessani tämän tiedon, nousi heti mieleeni kysymys: Saiko tämä mies kirkossa ollessansa varmasti kuulla, miksi Karitsa oli kuollut ristillä? Seurakuntalaiset, jotka olivat olleet tilaisuudessa läsnä, vakuuttivat, että vastaus kysymykseen oli tullut selvästi esiin saarnassani.

Pastorin päätehtävänä on olla väliinään, jonka kautta Jumala saattaa ihmisiä pelastavaan uskoon. Kaiken mitä hän pastorina tekee, tulee palvella tätä tehtävää. On siis ilman muuta selvää, että pastorin saarnoissa tulee käydä ilmi, “miksi Karitsa on kuollut ristillä”.

Koska olosuhteiden takia emme kaikki voi saapua seurakunnan julkisiin tilaisuuksiin, tahdon myös tässä, lohdutukseksenne ja vahvistukseksenne kertoa, miksi Karitsa ristillä kuoli.

Ihmisen synty on synnä siihen, että Jumalan Poika joutui jättämään taivastaan kirkkauden ja tulemaan tänne maan päälle elämään, kärsimään ja kuolemaan. Syntinen ihminen ei, näet voi itseään sovittaa pyhän ja vanhurskaan Jumalan kanssa. Hän sanoo: “Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikesta, mikä on kirjoitettuna lain kirjassa, niin että hän sen tekee.” (Gal. 3:10)

Joku voi ajatella: En minä ole mihinkään suurempaan syntiin langennut. Ainahan olen yrittänyt tehdä parhaani. En tunne tarvitsevani mitään sovitusta Jumalan kanssa. Raamattu, Jumalan Sana, on toista mieltä kuten äsken mainitusta Raamatun kohdasta käy ilmi: “Kirottu olkoon jokainen, joka ei pysy kaikessa, mikä on kirjoitettu lain kirjassa, niin että hän sen tekee.” (Gal. 3:10) Turhat sanat ja sydämen synnitkin ovat kadottavia syntejä. “Jokaisesta turhasta sanasta, minkä ihmiset puhuvat, pitää heidän tekemän tili tuomiopäivänä.” (Matt. 12:36) “Jokainen, joka vihaa veljeänsä, on murhaaja; ja te tiedätte, ettei kenessäkään murhaajassa ole iankaikkista elämää, joka hänessä pysyisi.” (1 Joh. 3:15). “Joka pitää koko lain, mutta rikkoo yhtä kohtaa vastaan, se on syyppää kaikissa kohdin” (Jaak 2:10) Raamatun mukaan jokainen tarvitsee sovitusta.

Iankaikkinen kadotus olisi ollut jokaisen syntisen iankaikkinen kohtalo, jos ei Jumala olisi armahtanut meitä. Hän itse sovitti meidät itsensä kanssa. “Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itsensä kanssa, eikä lukenut heille heidän rikkomuksiaan...” “Sen, joka ei synnistä tiennyt, hän meidän tähtemme teki synniksi, että me hänessä tulisimme Jumalan vanhurskaudeksi.” (2 Kor. 5:19,21) Isä lähetti oman Poikansa, Jeesuksen, tänne maailmaan. Jeesus tuli ja täytti kaikki lain

vaatimukset meidän puolestamme Hän otti omaksensa kaikkien ihmisten (koko maailman) synnit. Hän, jolla itsellään ei ollut syntiä, tuli kirotuksi ihmisten syntien tähden. Golgatalla hän kärsi kaikkien ihmisten iankaikkisen rangaistuksen ja antoi henkensä heidän edestään. Ihmisten syntivelka tuli täydellisesti maksetuksi Jumalan silmissä. Jeesuksen voitollinen ylönousemus kuolleista kolmantena päivänä on varma todistus siitä, että Jumala otti vastaan hänen sovitustyönsä täydellisenä lunastushintana ihmisten synneistä, “eikä lue heille heidän rikkomuksiaan.” Nyt Hän sanoo jokaiselle syntiselle: Usko Jeesukseen Kristukseen, niin sinä pelastut!

Sen tähden Karitsa kuoli ristillä, ystävä, ettei sinun tarvitse joutua iankaikkiseen kadotukseen. Syntisi ovat sovitut! Ainoastaan epäusko voi sinut nyt kadottaa. Raamattu sanoo: “Joka ei usko se tuomitaan kadotukseen.” (Mark 16:16)

Ajattele! Pelastus on sinulle hankittu, sillä kuuluthan sinäkin maailmaan. Kun sinä sellaisena kuin olet, uskot että Jeesus on syntivelkasi maksanut, sinulla on omanasi syntien anteeksiantamus ja iankaikkinen elämä! “Sillä armosta te olette pelastetut uskon kautta, ette itsenne kautta — se on Jumalan lahja — ette tekojen kautta, ettei kukaan kerskasi.”

*Rupert Efraimson
New Yorkissa 1990*

Tavoitteeksi: sielujen pelastus

Apt. 26:29 Mutta Paavali sanoi: "Toivoisin Jumalalta, että, olipa vähällä tai paljon, et ainoastaan sinä, vaan myös kaikki te, jotka minua tänään kuulette, tulisitte semmoisiksi, kuin minä olen, näitä kahleita lukuun ottamatta".

Miksi me olemme täällä tänään? Mikä on juuri sinun syysi olla tänä aamuna paikalla? Miksi meidän kirkkomme on ylipäättänsä olemassa ja miksi se järjestää tällaisia leirejä? Aikuisten raamattuleirissä on paljon hyviä puolia: Näkee tuttuja, voi viettää aikaa luonnossa, pääsee saunomaan ja uimaan, voi kokea olevansa osa läsnä olevaa yhteisöä ja niin edelleen... Perinteet, ystävät ja mukavat kokemukset voivat tulla mieleemme, kun pohdimme kirkkomme hyviä puolia. Kuitenkaan minkään näistä asioista ei tule olla perimmäinen syy sille, että olemme täällä tänään ja että kuulumme Suomen Tunnustukselliseen Luterilaiseen Kirkkoon. Evankeliumista tässä on kyse.

Omien sielujemme pelastus

Meidän sielujemme pelastamiseksi on välttämätöntä, että Jumalan evankeliumia julistetaan keskuudessamme lakkaamatta. Jumalanpalveluksessa synnintunnustuksessa lausumme rikoneemme Jumalaa vastaan ajatuksin, sanoin ja teoin. Ehkä sanot välillä tuon

lauseen ajattelematta sen kummemmin, mitä siinä oikeastaan sanotaan. Mutta jos pysähdymme sen äärelle, ymmärrämme, kuinka ihana asia on, että synnintunnustusta seuraa synninpäästö. Oman elämämme tutkiskelu Jumalan lain valossa paljastaa meille, että meidän elämämme on täysin synnin turmelema. Kuka voi luetella edes ne rikkomukset joihin me olemme tänä aikuisten leirin aikana syyllistyneet? Hyvät tekemekin ovat synnin tahraamia. Motiivimme niiden tekemiseen eivät ole rakkaus Jumalaan ja lähimmäisen paras, vaan usein pelkkä oman kuvan kiillottaminen omassa ja läheistemme mielissä. Tämän kaiken takia meille syntisille on tarpeen, että pääsemme aina uudestaan leirille, jotta julistettu sana saa vakuuttaa meidät siitä, että Jumalan Poika tuli ihmiseksi meidän pelastuksemme tähden. Hän, Jeesus Kristus, kärsi meidän syntiemme vaatiman rangaistuksen ja pyhällä ja puhtaalla elämällään hankki meille valkeat vaatteet, joihin uskon kautta puettuina, voimme kestää Jumalan ehdottoman tuomion edessä. Ainoa tapa välttää kadotustuomio on omistaa Kristus omaksi uskolla. Kirkkomme on pakko julistaa evankeliumia sen takia, että ilman hyvää uutisista Kristuksesta ihmisiä kuolee ja menee helvettiin. Jumalan tahto on pelastaa ihmiset tältä kovalta tuomiolta Poikansa uhrin kautta.

Tekstissämme Paavali sanoo: *“Toivoisin Jumalalta, että – te, jotka minua tänään kuulette, tulisitte semmoisiksi, kuin minä olen”*. Millainen Paavali sitten oli? Millaisia hän toivoisi meidän olevan? Paavali kuvaa omaa elämäänsä: *“olen ympärileikattu kahdeksanpäiväisenä ja olen Israelin kansaa, Benjaminin sukukuntaa, hebrealainen hebrealaisista syntynyt, ollut lakiin nähden fariseus, intoon nähden seurakunnan vainooja, lain vanhurskauteen nähden nuhteeton”* (Fil. 3:5-6). Paavallilla oli paljon kerskattavaa, mutta hartaustekstissämme hän ei viittaa mihinkään näihin saavutuksiinsa. Muistatte varmaan, miten Filippiläiskirjeen

kolmas luku jatkuu: *“Mutta mikä minulle oli voitto, sen minä olen Kristuksen tähden luen kaikki tappioksi. Niinpä minä todella luen kaikki tappioksi tuon ylen kalliin, Kristuksen Jeesuksen, minun Herrani, tuntemisen rinnalla, sillä hänen tähtensä minä olen menettänyt kaikki ja pidän sen rosmana — että voitaisin omakseni Kristuksen ja minun havaittaisiin olevan hänessä ja omistavan, ei omaa vanhurskautta, sitä, joka laista tulee, vaan sen, joka tulee Kristuksen uskon kautta, sen vanhurskauden, joka tulee Jumalasta uskon perusteella;”* (j. 7-9). Paavali haluaa, että me hänen tavoin pidämme kaikki omat ansiomme ja hyvät tekem-

me roskana Kristuksen rinnalla. Hän haluaa, että tänäkin päivänä täällä leirillä me heittäydymme oman syntisyytemme ja myös omavanhurskaudemme keskeltä Jeesuksen varaan ja luotamme siihen, että Jumala lukee Kristuksen pyhyiden meidän hyväksemme. Sanoessaan *“Toivoisin Jumalalta, että, olipa vähällä tai paljolla, et ainoastaan sinä, vaan myös kaikki te, jotka minua tänään kuulette, tulisitte semmoisiksi, kuin minä olen, näitä kahleita lukuun ottamatta”*, hän toivoo kuitenkin vielä enemmän.

Toisten sieluja pelastamaan

Paavali oli meidän tavoin uskosta vanhurskautettu, mutta itsessään syntinen. Usko Jeesukseen toi Paavalille pelastuksen, mutta samalla se sai aikaan myös jotakin muuta; se käänsi Paavalin elämän suunnan täysin mullin mallin. Nyt Paavali, joka oli ennen vainonnut kristittyjä, rupesi tekemään lähetysmatkoja ympäri Välimeren aluetta, jotta hyvä uutinen Jeesuksesta leviäisi kaikkien kuultavaksi. Tähän hän erityisesti kehottaa meitä hartaus tekstissämme. Kun Paavali tuli uskoon, hän ei jäänyt lepäilemään aloilleen, vaan uskon ilo pisti hänet julistamaan hyvää uutista muillekin.

Rakkaat ystävät, olkaamme niin kuin Paavali, joka uskossa halusi jakaa sitä hyvää, jonka osallisuuteen hän oli itse päässyt! Meillä on vielä Suomessa sellainen vapaus, että voimme todella julistaa ilman kahleita toisin kuin Paavali. Älkäämme siis jääkö paikoillemme! Jokaisella meistä on omat lahjansa, joilla voimme osallistua ilosanoman eteenpäin viemiseen. Toisilla on lahja antaa yksinkertainen todistus us-

kostaan, toisilla tehdä lauluja tai runoja, osa on erittäin syvällisesti perehtynyt oppiin ja pystyy keskustelemaan asioista monelta kantilta ja niin edelleen... Muistakaamme, että kaikessa tekemisessämme pidämme uskomme perusasiat erityisesti esillä. Epäuskoselle ihmiselle ei kannata puhua ensisijaisesti kuuden päivän luomisesta, tuhatvuotisopista eikä eri virkaoppien eroista. Olkoon meidän huulillamme aina oma ja toisten ihmisten syntisyyys ja siihen evankeliumin tarjoava ratkaisu ja lohdutus. Tämä oli myös aina ensisijaista Paavalin työssä, vaikka hän opetti paljon, myös asioista, jotka eivät ole kaikkein keskeisimpiä.

Te olette tänään oikeassa paikassa. Olette tulleet Jumalan sanan äärelle, jotta teidän sielunne tulisivat ravituiksi ja uskonne vahvistetuksi. Mitään niin dramaattista kuin Damaskon tien tapahtumat ei ole käynyt, mutta Jumala on teidätkin sanallaan pysäyttänyt ja antanut halun seurata Häntä. Painakaa mieleenne, että yksi leiri vuodessa tai silloin tällöin ei kuitenkaan riitä, koska perkele jatkuvasti yrittää voittaa meidät puolelleen. Siksi kehotan teitä käyttämään ahkerasti Jumalan sanaa arjessanne ja osallistumaan seurakuntiemme tilaisuuksiin omilla paikakunnillanne! Ja kun te olette saaneet itse olla Jumalamme hyvässä hoidossa ja teissä on herännyt halu, Paavalin tavoin, viedä hyvää uutista Jeesuksesta eteenpäin, kutsukaa, kukin omalla tavallanne, muitakin mukaan, jotta mahdollisimman moni voisi löytää Kristuksen ja periä iankaikkisen elämän!

*Mika Bergman
Aikuisten raamatulleirillä 2010*

Yksin sanasta

[*Evankeliumi*] on Jumalan voima, itse kullekin uskovalle pelastukseksi. Room.1:16b

Olemme jo leirin hartauksissa kuulleet, että pelastus on yksin uskosta, yksin armosta ja yksin Kristuksen tähden. Tänä aamuna opimme tekstimme äärellä siitä, miten pelastus on yksin Jumalan sanan kautta. Jumala on syntisille armollinen yli kaikkien odotusten. Omalla elämällä antavalla sanallaan hän tuo meille pelastuksen, jonka Jeesus on meille hankkinut kuoleamalla puolestamme.

Tarvitsemme Jumalan voimaa pelastukseksi

Todella ymmärtääksemme tämän meidän täytyy ensin ymmärtää, että tarvitsemme pelastusta. Jumala on koko olemassaolon keskus, kaiken Luoja ja ylläpitäjä sekä kaiken hyvän lähde. Raamattu kuvailee tätä asiaa monilla ylevillä ilmauksilla: *“Hänestä, [Jumalasta,] hänen kauttaan ja häneen on kaikki. Hänen on kunnia ikuisesti. Aamen”* (Room. 11:36), *“Hänessä me elämme, liikumme ja olemme”* (Apt. 17:28), *“Kaikki on luotu hänen kauttansa ja häneen, ja hän on ennen kaikkia, ja hänessä pysyy kaikki voimassa”* (Kol. 1:16–17). Ihminen on luotu Jumalan kuvaksi ja elämään Jumalan kanssa. Sen suurempaa ja parempaa osaa ei voi olla. Jumala kirjoitti ihmisen sydämeen lakinsa, jonka mukaan elämällä ihminen pysyisi Jumalan yhteydessä. Lain mukaan elävän ihmisen elämässä kaikki asiat olisivat harmoniassa oikealla paikallaan, Jumala kaiken keskipisteenä.

Luonnostaan kuitenkin jokainen ihminen on kapinassa Jumalaa vastaan.

Teemme syntiä Jumalaa vastaan rikkomalla hänen lakiaan. Me kurjat aavistamme langenneinakin Jumalan kirkkauden ja rakkauden, mutta se ei tee meitä yhtään paremmiksi. Rakkauden kaksoiskäskey “rakasta Herraa, Jumalaa yli kaiken ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi” on kirjoitettu jokaisen ihmisen sydämeen jo luomisessa, mutta jokainen meistä voi nimetä monia, monia kertoja, kun emme ole sitä noudattaneet. Synti virtaa syvältä pahasta sydäimestä, jossa ihminen asettaa itsensä keskipisteeksi Jumalan asemasta. Näin jokainen on syyllinen majesteettirikokseen. Jokainen meistä on väärässä suhteessa häneen, joka on koko olemassaolomme perusta! Jumala on pyhä, eikä hän voi sietää pahuutta. Synnin vääristämä elämämme ansaitsee häneltä täysin oikeutetusti vihan ja rangaistuksen, joka on iankaikkinen kadotus. Pyhän Jumalan kohtaaminen väärässä suhteessa häneen on sanoin kuvaamattoman kauheaa. *“Hirmuista on langeta elävän Jumalan käsiin.”* Omantunnon tuskissa saatamme kokea siitä jotain. Syntistä ihmistä Jumalan kirkkauden kohtaaminen polttaa kuin liekki. Mikään synnin läpätunkema ihmisteko tai mikään ihmisenä ei voi auttaa meitä.

Yksin evankeliumin sana on Jumalan voima pelastukseksi

Juuri tähän pimeyteen ja epätoivoon Jumala lähetti evankeliumin, ilosanoman. Se on Jumalan sana ja hänen

voimansa pelastukseksi jokaiselle, joka sen uskoo. Evankeliumin sana on ainoa, joka voi pelastaa ihmisen. Evankeliumi on sanoma Jeesuksesta Kristuksesta, joka sovitti maailman Jumalan kanssa. Se on sanoma Jeesuksesta, joka saattaa ihmisen jälleen oikeaan suhteeseen Jumalaan ja pelastaa hänet synnin rangaistuksesta. Vaikka me kapinoimme Jumalaa vastaan, on Jumala rakastanut meitä niin, *että hän antoi ainokaisen Poikansa*, Jeesuksen Kristuksen, *ettei yksikään, joka häneen uskoo, hukkuisi, vaan hänellä olisi iankaikkinen elämä* (Joh. 3:16).

Pelastus on yksin sanan kautta, koska sen kautta meille tuodaan Kristus, joka yksin voi pelastaa. Jumalan Poika tuli ihmiseksi hankkiakseen ihmisille pelastuksen synneistä. Me olimme väärässä suhteessa Jumalaan, mutta Jeesus tuli meidän sijaisemme. Hän eli koko elämänsä Jumalan tahdon mukaan. Jeesuksen sydämessä hänen Isänsä oli aina keskipisteenä. Kaikkea hänen toimintaansa motivoi puhdas rakkaus. Kristus täytti Jumalan koko lain meidän puolestamme. Kun kohtaamme Jumalan hänen turvassaan, Jumala lukee meidät hänessä lakinsa täyttäjiksi. Samoin Jeesus myös kärsi sen rangaistuksen, joka olisi kuulunut meille, ettei meidän tarvitsisi kärsiä sitä. Kristus otti meidän puolestamme itselleen kaikkien syntiemme syyllisyyden, ja Jumala rankaisi koko ihmiskunnan synnit hänessä. Jumalan Poika ristiinnaulittiin meidän puolestamme. Ihmiskunnan syntejä kantaen Jeesus kärsi kadotuksen tuskan. Kristuksen kärsimys on käsittämätön ja hänen armonsa ääretön. Kristus hankki meille pääsyn Jumalan yh-

teyteen. Hänen sovitustyönsä tähden pääsemme tuomion alta Jumalan lapsen asemaan.

Evankeliumi ilmoitetaan Jumalan sanassa. Saamme tiedon Jeesuksesta Raamatun välityksellä. Luterilainen kirkko käyttää sanontaa, että Jumalan sana on armonväline. Se tarkoittaa sitä, että Raamatun, Jumalan sanan kautta meille tarjotaan Kristuksen hankkimia pelastus. Siinä on varma perusta uskolemme. Omat tunteemme ja ajatuksemme saattavat vaihdella laidasta laitaan, epätoivosta iloon, mutta sana on aina muuttumaton. Sille on turvallista rakentaa, koska Jumala ilmoittaa siinä armonsa. Myös pyhä kaste ja ehtoollisen sakramentti ovat armonvälineitä, joissa pelastus on tarjolla. Ne kuitenkin perustuvat Raamatussa ilmoitettuun Jumalan sanaan ja säädökseen eli ne saavat vaikuttavuutensa sanan kautta. Myös siksi sanotaan, että pelastus on yksin sanan kautta. Pelastuksen tähden on luovuttamattoman tärkeää, että Raamatusta pidetään kiinni Jumalan omana sanana. Jos Raamatun jumalallisuus kyseenalaistetaan, kyseenalaistetaan myös Raamatussa ilmoitettu pelastus. Raamatun vääristelemineen on aina uhka evankeliumille. Siksi seurakunnan täytyy tarkasti huolehtia, että Jumalan sanaa opetetaan sen piirissä aina puhtaasti. Muidenkin kirkkokuntien uskovia on pyrittävä ohjaamaan puhtaan Jumalan sanan kuulemiseen omaksi parhaakseen.

Usko tarttuu sanassa tarjottuun armoon

Evankeliumissa tarjottu Jumalan armo otetaan vastaan uskolla, jonka sana synnyttää. Kristus on hankkinut

koko maailmalle pääsyn synneistä Jumalan yhteyteen. Jokainen, joka uskoo Jumalan sanan lupauksen armosta, saa syntinsä anteeksi Jumalan edessä! Kaikki synnit voi saada anteeksi, mutta epäusko torjuu anteeksiantamuksen luotaan. Usko sen sijaan tarttuu Kristukseen, joka kuoli meidän puolestamme ja otti pois syntiemme rangaistuksen. Usko ei ole ihmisen omasta voimasta syntyvä asia. Se on Jumalan teko meissä. Usko syntyy Jumalan sanan kautta Jumalan Pyhän Hengen vaikutuksesta. Pelastus on siis yksin sanan kautta myös siksi, että vain sanan kautta usko syntyy.

On lohdullista tietää, ettei pelastuksemme ole omissa heikoissa käsissämme. Se ei perustu ihmissanoihin tai -tekoihin, vaan sen perustana on yksin Jumalan sanassa ilmoitettu Kristuksen sovitus. Jo ennen kuin olimme kuulleetkaan hänestä, Kristus oli tehnyt kaiken, minkä pelastuksemme vaati. Ennen kuin osasimme kaivata pelastusta, hän lähetti meille sanansa. Vielä epäillessämme Jumalan Pyhä Henki synnytti meissä sanan kautta uskon. Mitä siis merkitsee, että pelastus on yksin sanasta? Se merkitsee, että tarvitsemme pelastusta kadotuksesta.

Emme voi pelastaa itseämme omin voimin, vaan tarvitsemme Jumalan voimaa. Jumalan pelastava voima on evankeliumi. Evankeliumi on ilosanoma Jeesuksesta Kristuksesta, joka sovitti syntimme ja hankki meille pääsyn Jumalan yhteyteen. Evankeliumissa Jumalan armo on tarjolla. Evankeliumi löytyy Raamatusta. Jumalan sana synnyttää uskon, joka ottaa tämän armon vastaan.

Uskosta syntyy oikea rakkaus Jumalaan ja halu elää hänen tahtonsa mukaan. Se ilmenee erityisesti rakkautena hänen sanaansa kohtaan. Jumala ja hänen sanansa alkaa olla uskovan elämässä yhä keskeisemmällä sijalla.

Uskosta seuraa myös rakkaus lähimmäistä kohtaan. Tämä kasvumme kohti Jumalaa on monesti heikkoa. Onneksi sillä ei tarvitse ansaita mitään Jumalalta, koska pelastuksemme perusta on yksin Kristuksen työssä ja Jumalan sanassa. Kasvu rakkautensa ja Jumalan tahdon mukaan elämisessä on armahdetun syntisen kiitollisuuden osoitus Pelastajalleen. Jumalan sanan kautta pelastettuina haluamme pysyä tässä sanassa ja viedä sitä toisillekin.

Vesa Hautala

Aikuisten raamattuleirillä 2010

Meillä on sielun ankkuri

"Se toivo meille on ikään kuin sielun ankkuri, varma ja luja, joka ulottuu esiripun sisäpuolelle asti," Hebr. 6:19

Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. (Matt. 28:19)

Rakkaat ystävät Kristuksessa Jeesuksessa, meidän Herrassamme.

Tekstimme puhuu toivosta. Olette usein kuulleet, että ihmiset sanovat, »Meidän vain täytyy toivoa parasta». Tämä usein tarkoittaa toivomista, että asiat järjestyvät parhain päin. Kun te kuitenkin kysytte ihmiseltä, ovatko he varmoja mitä he toivovat, saatte usein vastauksen: »En tiedä», tai »Minä en ole varma». Kristillisessä toivossa on kyse varmuudesta. Sekä nykyinen että tuleva on varmaa.

Raamatun kirjoittajat kuvaavat usein uskoa ja toivoa melkein samana, usko perustuksena ja synnä toivon: »Mutta usko on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautuminen sen mukaan, mikä ei näy...» »Se toivo meille on ikään kuin sielun ankkuri, varma ja luja», sanoo Hebrealaiskirjeen kirjoittaja. "Se toivo" perustuu uskoon Jeesukseen Kristukseen, joka on sovittanut meidät Jumalan kanssa ja on ankkuroinut ja läheisesti kiinnittänyt meidät häneen. Kuten ankkuri pitää myrskyssä laivaa turvallisesti paikallaan, Jeesus tukee meidät ja estää meitä eksymästä. Meidän toivomme Kristuksessa takaa turvallisuutemme. Kun taas laivan ankkuri laskeutuu valtameren, kristityn ankkuri nousee todelliseen, taivaalliseen turvapaikkaan, jossa hänet kiinnitetään itse Jumalaan. Toivo, kristillinen toivo tarkoittaa pelkästään varmuutta. Meidän uskomme on luja luottamus siihen, mitä toivotaan, ojentautuminen sen mukaan, mikä ei näy, tai mitä usein ei ymmärrä. Jumala luo toivomme joka perustuu hänen sanaansa ja on meille ikään kuin sielun ankkuri.

Toivosta seuraa myös luottamus, halu ja se, että turvaamme kaikessa Jumalaan. Silti toivo — ja Jumalan ollessa toivon kohde — selvästi sisältyy Jumalan Vanhan liiton aikaisiin lupauksiin, jotka hän antoi Nooalle, Moosekselle, Aabrahamille ja Daavidille, samoin kuin siihen, kuinka hän varjeli uskovansa kunkin sukupolven aikana. Kun hän rauhoitti Joosuaa luvatus maan kynnyksellä, hän myös vakuutti niille, jotka luottivat häneen: *»Niin kuin minä olin Mooseksen kanssa, niin minä olen sinunkin kanssasi; minä en jätä sinua enkä hylkää sinua».* (Joosua 1:5; vrt, Hebr. 13:5). Toivo on näin odottava kaipaus, luottamus, joka nojaa Jumalan lupaukseen hänen järkkymättömästä rakkaudestaan, läsnäolostaan ja huolenpidostaan.

Rakkaat ystävät, tämä maailma on kuin meri, joka on täynnä monia vaarallisia myrskyjä, iskeviä aaltoja ja tuulia. Kirkko on maailmassa, mutta ei maailmasta. Ajatelkaa kirkkoa laivana. Satama, johon meidät on kiinnitetty on taivas. Kristus on kapteeni. Meidän toivomme on ankkuri: ankkuri heitetään syvälle veteen ja on poissa näkyvistä. Vaikka se on poissa näkyvistä, silti se on kiinni Jumalassa. Sel-

lainen ankkuri, meidän tekstimme kertoo meille, on »sekä varma että luja». Se on pysyvä sen perusteella mihin se kiinnitetään, Kristuksen persoonaan, vereen ja vanhurskauteen. Hän on uskollinen, ja hänen armonsä pelastaa jopa kaikkein suurimman syntisen. Kun uskossa laitot turvasi Vapahtajan armoon, on sinulla toivo, joka tarkoittaa elämän odottamista kuoleman keskellä ja vanhurskautta syntien keskellä. Tähän tapaan opetti toivosta Martti Luther. Tämä toivo kuuluu kaikille ihmisille, se kuuluu teille ja minulle.

Niin monet loistavat virret mainitsevat tämän toivon ankkurin! Päätän yhdellä, joka on lohduttanut monia kristittyjä elämän myrskyssä, se on todella ravinnut minua ja muistuttanut minua, että toivo tarkoittaa pelkästään varmuutta, kun meidän toivomme perustuu Kristukseen ja hänen armotyöhönsä.

Säkeistö on kirjoitettu englannin kielellä, ja kuuluu suomeksi näin:

*Kun pimeys verhoaa hänen kauniin kasvonsa
Minä lepään hänen muuttumattomassa armossaan;
Jokaisessa korkeassa ja vahvassa myrskyssä
Minun ankkurini ulottuu esiripun sisäpuolelle asti.
Kristuksessa, vahvalla kalliolla minä seison;
Kaikki muu maa on upottavaa hiekkaa.*

*Hänen valansa, hänen liittonsa, hänen verensä
Ravitsee minut rankassa tulvassa;
Kun kaikki tuet huuhtoutuvat pois
Hän silloin on kaikki minun toivoni ja olemiseni.
Kristuksessa, vahvalla kalliolla minä seison;
Kaikki muu maa on upottavaa hiekkaa. TLH 370*

*Edward Brockwell
Aikuisten raamattuleirillä 2010*

Yksin uskon kautta

Olkoon siis teille tiettävä, miehet ja veljet, että hänen kauttansa julistetaan teille syntien anteeksiantamus ja että jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi, vapaaksi kaikesta, mistä te ette voineet Mooseksen lain kautta vanhurskaiksi tulla. Apt. 13:38,39

Kalliit kristityt! Edessämme on hyvin tärkeä Jumalan sanan kohta. Näin voimme ja meidän tuleekin sanoa jokaisesta Raamatun sanasta. Jokainen Raamatun kirjoitus on annettu meille opetuksiksi ja kasvatukseksi vanhurskaudessa. Tämä katkelma apostoli Paavalin puheesta kuitenkin on sellainen, jossa lyhyin sanoin ilmaistaan pääkohta evankeliumin opista: syntien anteeksiantamus ja pelastus omistetaan yksin uskon kautta Jeesukseen.

Tarkastelemamme kohta on ensiksi sen puheen huippukohta, jonka apostoli Paavali piti Pisidian Antiokian synagogassa. Toiseksi voimme syystä kutsua tätä kohtaa lyhyeksi yhteenvedoksi niistä asioista, joita apostoli juurta jaksain opettaa Roomalais- ja Galatalaiskirjeessä. Kolmanneksi nämä apostolin sanat opettavat meille uskonvanhurskauden, Jumalan rauhan omistamisen ja iankaikkisen elämän perustusta.

Apostolin sanat hänen puheensa huippukohtana

Apostoli Paavali kävi työtovereidensa kanssa Pisidian Antiokiassa ensimmäisen lähetysmatkan aikana. Siel-

lä, kuten monissa muissakin paikoissa hän puhui myös synagogassa. Hänen puheensa oli kolmiosainen. Ensin hän puhui Israelin historiasta ja monista kansan tärkeistä tapahtumista. Hän ei kuitenkaan vain käynyt läpi historiallisesti tärkeitä tapahtumia, vaan hän osoitti, että Israelin historialla oli yksi tärkeä tarkoitus: Jumala varjeli Israelia sitä varten, että Jumalan Poika oli tuleva maailmaan tuon kansan keskuudessa.

Mikä merkitys sinulle on sillä, että Israelin kansan vaiheet johtivat siihen, että Jumala lähetti Poikansa? Kun luet Pyhää Raamatua ja kuulet sen opetusta, sinun tulee koko ajan pitää mielessäsi Vapahtaja. Älä usko niitä, jotka sanovat, että Vanha testamentti puhuu vain Israelin ja siinä sivussa jonkin verran myös toisten kansojen historiasta. Muista Pyhän Raamatun tarkoitus: Jumala on antanut sanansa opettaakseen sinulle suurista teoistaan sitä varten, että omistaisit syntien anteeksiantamuksen uskossa Jeesukseen.

Yhteenveto uskonvanhurskaudesta

Kun apostoli Paavali jatkoi puhettaan, hän opetti Kristuksen teoista ja niiden merkityksestä. Apostoli sanoi: *“Miehet, veljet, te Abrahamin suvun lapset, ja te, jotka Jumalaa pelkäätte, meille on tämän pelastuksen sana lähetetty.”* (Apt. 13:26) Apostoli opetti, että sanoma pelastuksesta oli lähetetty uskossa omistettavaksi.

Jumalan sanan luonne on aina samanlainen: se on lähetetty pelastuk-

seksi. Tällä hetkellä, leirillämme yleensä etkä muutenkaan sanaa kuullessasi kuule vain kertomuksia vanhoista asioista. Kuulet sanaa sitä varten, että usko sinussa syntyisi tai vahvistuisi. Tämä oli myös apostoli Paavalin puheen tarkoitus. Hän puhui Abrahamin jälkeläisille, jotka pelkäsivät Jumalaa, todellisesta pelastuksen tiestä, jotta hekin sen tuntisivat.

Puhuessaan pelastuksesta apostoli sanoi, että kuulijat eivät voineet pelastua lain kautta. Nämä hänen sanansa muistuttavat siitä, mitä apostoli tarkemmin opettaa Galatalaiskirjeessä. Galatian seurakunnissa oli opettajia, joiden mukaan myös Uuden liiton aikana täytyisi pitää ympärileikkaus voi-

massa. Tämä merkitsisi pelastuksen etsimistä lain tietä. Se on kuitenkin väärin. Kukaan ei voi tulla pelastetuksi lain kautta. Laki ei ilmoita tietä pelastukseen, vaan se näyttää todeksi ihmisen synnin. Siksi on välttämätöntä tulla esiin se, että lain kautta pelastuminen on mahdotonta. Apostoli kirjoitti: *“Te ette voineet Mooseksen lain kautta vanhurskaiksi tulla.”*

Apostoli siis opetti paitsi sitä, että kuulijat eivät pelastuneet lain kautta, myös sitä, että pelastuminen lain kautta on aivan mahdotonta. Tämä apostolin opetus on hyvin tärkeää tänäänkin. Laki näyttää todeksi syntisiä. Se osoittaa sinullekin tekojen kautta pelastumisen mahdottomuuden. Tarvitset tätä tie-

toa myös sitä varten, että voit torjua sellaisten nykyisten opettajien opin, jotka sekoittavat pelastumiseen lain tekoja. Kaikki sellainen opetus on vääriä. Syntiin langenneella ihmisellä ei ole mitään mahdollisuutta pelastua edes pienimmältä osaltaan tekojen kautta.

Tekojen tien torjumisen lisäksi apostoli opetti selvää uskon tietä pelastukseen: *“Olkoon siis teille tieltävä, miehet ja veljet, että hänen kauttansa julistetaan teille syntien anteeksiantamus ja että jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi.”* Jumala oli varjellut Israelin erityisesti sitä varten, että Vapahtajan oli määrä syntyä tämän kansan keskuuteen. Tämän lupauksensa Jumala oli täyttänyt. Kristus oli kärsinyt ja kuollut kaikkien ihmisten syntien anteeksiantamukseksi. Tämä evankeliumi julistettiin nyt kaikkia varten, jotta ihmiset uskoisivat. Usko Jeesukseen on tie pelastukseen. Tätä asiaa apostoli selittää seikkaperäisesti Roomalaiskirjeessä.

Rauha Jumalan kanssa ja iankaikkinen elämä

Apostoli Paavalin opetus oli kuulijoiden kannalta ihmeellistä. Monet heistä olivat torjuneet Kristuksen luvattuna Vapahtajana ja vastustaneet evankeliumin julistusta. Kuitenkin evankeliumin sana tuli myös heille. He saivat kuulla, että oikeat Abrahamin jälkeläiset ovat niitä, jotka uskovat Jeesukseen. He kuulivat tämän siitä huolimatta, että olivat epäuskossaan tehneet paljon syntiä. Armon evankeliumi saarnattiin myös heille. Heidän ei tarvinnut mennä kadotukseen syntiensä tähden, vaan Vapahtaja oli tullut heitäkin varten.

Se, että apostolit saarnasivat evankeliumia myös Kristusta vastustaneille juutalaisille, osoittaa evankeliumin yleistä luonnetta. Jeesus on kantanut kaikkien ihmisten synnit, siis myös niiden, jotka ovat häntä vastustaneet ja tänä päivänä häntä vastustavat. Apostoli Paavali oli itse yksi esimerkki siitä, että Vapahtaja antaa armonsa myös kiivaalle vastustajalleen. Juuri tällaisena suurille syntisille kuuluvana ilosanomana evankeliumi antaa varmuuden siitä, että uskon tie pelastukseen on avattu kaikkia varten.

Evankeliumi saarnataan myös sinulle, jotta uskoisit ja sinulla olisi rauha Jumalan kanssa. Jumala on heittänyt myös sinun syntisi ainokaisen Poikansa Kristuksen päälle. Luultavasti et ole vastustanut Kristusta juuri samalla tavalla kuin ne juutalaiset, jotka Uuden liiton alkuvaiheessa torjuivat hänet. Kuitenkin olet syntiesi tähden syyllinen Jumalan edessä. Sinulle, syntiselle, evankeliumin sana tuo pelastuksen ja iankaikkisen elämän. Kun uskot Kristukseen Vapahtajanasi, olet uskon kautta vanhurskas Jumalan edessä ja perit taivaan.

Kalliit kristityt, olkoot siis sydämme lohdutuksena aina nämä kalliit Jumalan sana: *“Olkoon siis teille tieltävä, miehet ja veljet, että hänen kauttansa julistetaan teille syntien anteeksiantamus ja että jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi, vapaaksi kaikesta, mistä te ette voineet Mooseksen lain kautta vanhurskaiksi tulla.”* Amen.

Kimmo Närhi

Iltahartaus aikuisten raamattuleirillä
7.7.2010, täydennetty 13. 7. 2010.

Vanhojen ja nuorten keskinäisestä suhteesta

(jatkoa)

On siis paljon asioita, joissa nuoret tarvitsevat vanhoja.

Mutta tarvitsevatko vanhatkin nuoria? — Kyllä — monastikin. Esimerkiksi asioiden toimittamisessa. Tuntuu keventävältä, kun oma poika tai tytär tai lapsenlapsi juoksee asialle ja itse saa sill’ aikaa tehdä muuta tai hetkisen levähtää. Nuori palaa takaisin reippaana ja hyväntuluisena. Asia on toimitettu. Onpa asianlaita vielä niinkin, että kun joku asia vanhasta tuntuu vaikealta ja sen toimittaminen siirtymistään siirtyy, niin nuori kuullessaan, mistä on kysymys, käy siihen reippaasti käsiksi. Jonkun ajan kuluttua nuori tulee ilmoittamaan, että tuo niin vaikeaksi kuvattu asia on toimitettu. Näin usein nuoren voima ja pelkäämättömyys ja vanhan kokemus ja viisaus yhdistyvät kauniisti. Ja vanhat tarvitsevat nuoria keskenjääneiden töittensä jatkamiseen. Onnellinen onkin se isä, joka voi sanoa, kuten Ruotsin kuningas Kaarle IX pojastaan Kustaa II Aadolfista: “ille faciet” (hän on sen tekevä). Vielä vanhat tarvitsevat usein hoitajaa. Seurakuntamme tarvitsevat nuoria, jotka keskellä elävää elämää tunnustavat Kristusta ja näin yhdessä vanhempien kanssa kohottavat korkealle luterilaisen tunnustuksen lipun. Nuorten hartioillehan seurakunnan asiat vähitellen joutuvatkin, samoin kuin maan ja valtakunnankin.

Luterilainen 5-6 / 1934

Monessa asiassa siis vanhat tarvitsevat nuoria.

Kun nyt molemmat tarvitsevat toisiaan, on yhteiselämän onnistumiselle tuiki tarpeellista, että molemmin puolin luovutaan hyökkäys- ja puolustusasenteesta ja että aletaan luottamuksellisesti suhtautua toinen toiseensa. Tässä on välttämätöntä, että ensinnäkin nuoret, joiden ajatukset kulkevat korkealla tulevaisuuden pilvilinnoissa ja joilla omasta mielestään on rajattomat edistymisen ja menestymisen mahdollisuudet, hetkeksi pysähtyvät ja antavat ajatustensa levätä ja palata taaksepäin niihin aikoihin, jolloin hekin olivat lapsia, polvenkorkuisia ja vielä pienempiä, aikoihin, joita he itse eivät mitenkään voi muistaa, mutta joista varmaan ovat kuulleet vanhemmiltaan. — Tämä “laskeutuminen” on tosin jonkunverran nöyryyttävää, mutta lupaamme siitä nuorille paljon siunausta. Tällä tavoin opitaan antamaan arvoa vanhempien työlle ja uhrauksille — asia, joka nuorilta valitettavasti liiankin usein unohtuu.

Rakas nuori! Ajattele, kuinka paljon rakkautta olet saanut isältäsi ja

äidiltäsi elämäsi aikana ja kuinka suuressa kiitollisuuden velassa olet heille. Ajattele, miten monta yötä äitisi on valvonut sinun tähtesi, kun vielä olit pieni ja avuton, miten monesti hän on noussut väsyneenä, kenties vielä sairaana ja raihnaisena keskellä yötäkin, sytyttänyt lampun ja ruokkinut ja hoitanut sinua. Ja sairaana ollessasi valvonut vuoteesi ääressä, ja monta kertaa pelon vallassa huoannut sinun puolestasi taivaalliselle Isälle; sitten vartuttuasi evästännyt sinua kouluun, pessyt puhtaaksi vaatteesi ja hieronut niissä kätensäkin rikki, parsinut sukkasi ja lapasesi, paikannut vaatteesi. Hän on kantaa laahustanut painavia ruoka- taakkoja torilta ja kaupasta kotiin ja monen vaikeuden alaisena valmistanut ruuan perheväkensä eteen. Sinua hoivatessaan hänen on täytynyt paljosta kieltäytyä, mutta sinulta on varmaan useinkin unohtunut yksinkertaisinkin kiitos!

Ja ajattele, kuinka paljon isäsi on saanut ahertaa hyväksesi! Kuinka monesti hän onkaan pyyhkäissyt hikeä otsaltaan ja vääntänyt olan takaa — toisinaan yli voimiansakin, milloin liiallisessa kuumuudessa, milloin vilun ahdistamana ja pitkän päivätyön suoritettuaan palannut kotiin lopen uupunena milloin tomuisena, milloin nokisena, lisäksi vielä taloudellisten huolien painamana. Toisinaan hänen on ollut pakko käydä lainaamassa rahaa tai elintarpeita naapurilta tai muilta — nuo matkat eivät suinkaan ole keveimpiä — ja sinä olet saanut huoletonna elää ja syödä vanhempiesi pöydältä ja muutenkin nauttia kodin etuja. Miten monta raskasta taakkaa hän on kantanut metsästä kotiin tai ”kirkolta” kotikylään ajatelleen sinua ja muita lapsiaan, kuinka paljosta hänenkin on täytynyt kieltäytyä hankki-

essaan sinulle kodin, leivän, vaatteet ja ehkä vielä koulusivistystäkin. Hänen vapisevat kätensä ovat työstä väsyneet. Hän on vanhentunut kenties ennen aikojaan. Ja ovatko hänenkin esirukouksensa jääneet tuloksia vaille? Ovatko hänenkin neuvonsa ja opetuksensa kaikunee kuuroille korville? Varmaan on sinulta monta kertaa unohtunut kiitos!

Tähän voit huomauttaa: Lasten elättäminen, hoitaminen ja kasvattaminen kuuluu vanhempien velvollisuuksiin. — Aivan oikein. Ja he ovat koettaneet täyttää nämä velvollisuutensa, vieläpä monesti vaikeissa olosuhteissa. Niin myös kiitollisuus ja kunnioitus heitä kohtaan kuuluvat sinun velvollisuuksiisi. Miten olet *sinä* täyttänyt nämä velvollisuutesi?

Onko kiitollisuutesi kasvanut vai vähentynyt ja onko kunnioituksesi lisääntynyt sitä mukaa kuin ymmärryksesi on kasvanut?

Kuinka tulisikaan sinun olla vanhemmillesi kiitollinen jo heidän eläessään! Vai aiotko kiittää heitä vasta silloin, kun he lepäävät kuolinvuoteellaan? Oi, älä jätä sitä siihen, vaan lausu kiitollisuutesi julki jatkuvasti elämän kuluessa! Ja pyydä myös anteeksi kiittämättömyyttäsi, nurinaasi, vastahakoisuuttasi ja muita syntejä, joilla olet vanhempiesi mielen loukannut. Tällainen anteeksipyyntö on tarpeen myös niille nuorille, jotka ovat koettaneet neljättä käskyä seurata, sillä hekin ovat monesti rikkoneet vanhempiaan vastaan eivätkä suinkaan voi sanoa itseään syyttömiksi.

Luulisi olevan helppoa pyytää anteeksi *sellaisilta* vanhemmilta, kiittää ja kunnioittaa heitä.

Mutta valitettavasti on myös *toisellaisia* vanhempia. On isä, jotka juopottelevat tai kiroilevat tai elävät

siveettömästi ja ovat tylyjä eivätkä välitä perheestään. Ja äitejä, jotka ovat huikentelevaisia, kylässä juoksijoita, ulkokullattuja, valehtelijoita, kiukkuisia ja kiivaita. Vanhemmat saattavat riidellä keskenään lasten kuullen eivätkä sovi, voi syntyä muita alentavia perhekohtauksia j.n.e.

Miten on nuorten tehtävä tällaisissa tapauksissa?

On ymmärrettävää, että on vaikea kunnioittaa sellaisia vanhempia, joissa on havaittavissa heikkoja luonteenominaisuuksia, vieläpä syntiä ja paheita. Siinä tullaan helposti tällaiseen johtopäätökseen: Koska vanhempani ovat poikkeus hyvistä vanhemmista, saan minäkin poiketa neljännen käskyn velvoituksista, sillä minä elän poikkeuksellisessa asemassa. Ja kuka voisikaan kunnioittaa sellaisia vanhempia, joiden elintapoja je luonteenominaisuuksia sydämestään inhoaa! — Niin oikeutetuilta kuin tällaiset johtopäätökset tuntuvatkin, on niistä kuitenkin heti sanottava, että ne eivät kestä Raamatun sanan edessä. On todella peräti murheellista ja suuresti valitettavaa, että monikaan isä tai äiti ei käsitä korkeaa asemaansa: olla lastensa kasvattajana Jumalan puolesta eli siis *Jumalan sijaisena* maan päällä, mutta tämäkään epäkohta ei oikeuta kasvattavaa lasta hituistakaan poikkeamaan selvästä Raamatun sanasta. On tarkoin huomattava, että Jumala ei sano: “Kunnioita *hyvää* isääsi ja *kunnollista* äitiäsi, vaan “isääsi ja äitiäsi”. Heitä on kunnioitettava heidän virkansa tähden, heidän asemansa tähden! Ei neljäs käsky menetä merkitystään, vaikka vanhemmat olisivatkin osittain tai kokonaan sopimattomat tai kelvottomat käytökseltään. Aivan oikein myös Luther kirjoittaa Suur. Kate-

kismuksessaan: “Elintapojensa tahi virheittensä tähden älkööt vanhemmat menettäkö heille kuuluvaa kunnioitusta”. Lisäksi on otettava huomioon sekin mahdollisuus, että isä tai äiti voivat lasten aavistamatta saada osakseen halveksumista ja kylmää kohtelua kotinsa ulkopuolella. Jos heitä tämän lisäksi vierovat ja halveksivat omat lapset, niin he tulevat perin murheelliseksi. On muistettava, että he ovat jokatapauksessa isä ja äiti ja että Jumalan on heidät asettanut siihen asemaan. Sentähden hän tahtoo vakaasti ja perääntymättä, että heitä on kunnioitettava. Kun näin tehdään ja samalla myös jatkuvasti rukoillaan heidän puolestaan, voidaan useinkin auttaa heitä nousemaan siitä alennustilasta, johon ovat joutuneet. Nöyryys, kunnioitus ja palvelevaisuus kaunistaa tällaisessakin tilanteessa nuorta ihmistä parhaiten. Näin säilyy myös omantunnonrauha vaikeimpienkin ristiriitojen keskellä. “Te nuoret, olkaa vanhoille alamaiset ja kaikki toinen toisellenne alamaiset ja pysykää hartaasti nöyryydessä, sillä Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon. Nöyrtykää siis Jumalan väkevän käden alle, että hän teitä ajallansa korottaisi.”, 1 Piet. 5:5,6.

Kuitenkin on huomattava, että milloin vanhemmat käskisivät toimimaan Jumalan sanaa vastaan, niin silloin heitä ei saa totella, vaan on toteltava Jumalaa, joka on vanhempienkin yläpuolella. On myös itsestään selvää, että epäuskossa ja lihan töissä elävien vanhempien on muutettava mieltensä, tunnustettava syntinsä ja turvattava Jumalan armoon ja sen voimalla taisteltava syntiä vastaan, jos aikovat saada rauhallisen omantunnon ja kestää silloin, kun Kristus tulee tuomiolle. — (jatk.)

V.I.S.

Raamatunkohtien selitystä

Erään lukijan pyynnöstä aloitamme tässä numerossa mahdollisesti kysymyksiä herättävien raamatunkohtien selittämisen. Otamme esiin kohtia, jotka ovat käännöksen kannalta erityisen huomionarvoisia tai joiden tarkka tunteminen voi olla ratkaisevaa oikean opin käsittämiseksi. Toimitukselle voi myös esittää pyyntöjä raamatunkohdista, joita halutaan selitettävän. Aloitamme tämän sarjan kiinnittämällä huomion 1 Piet. 3:21:een.

Liitto vai pyytämistä, 1 Piet. 3:21?

Vanhassa käännöksessä on kyseinen kohta: Kaste on ”hyvän omantunnon liitto Jumalan tykönä”. Näin myös Luther. Nykyisessä käännöksessä (1938, toim.) sanotaan: kaste on ”hyvän omantunnon pyytämistä Jumalalta”. Kyseinen vaikeutta tuottava sana on **eperooteema**, joka Uudessa Testamentissa esiintyy vain tässä. Sanalla on kreikassa useita merkityksiä: 1) liitto (tämä merkitys sanalla on ollut jo ennen Uuden Testamentin kirjojen syntyä vanhoissa papyruksissa), 2) kysymys ja 3) vetoaminen. Merkittävää on, että Luther käänsi sen liitoksi. Tämä voidaan ymmärtää siten, että sanan merkitys oli kulkenut suullisesti opetuksessa polvesta toiseen. Lisäksi on huomattava, että usein Uuden Testamentin sanoilla (esim. Logos) on oma Vanhasta Testamentista saatu käsitesisältönsä ja on suorastaan vää-

rin antaa sellaisille sanoille hellelistisen kulttuurin tuntema tavanomainen merkitys. Liitto vastaa tässä hyvin Raamatun muuta kielenkäyttöä. Kasteessa Jumala tekee kanssamme iankaikkisen liiton ja lahjoittaa meille hyvän omantunnon antamalla syntimme anteeksi ja puhdistaa siten sydämemme. Koska kaste on liitto, siitä on meille hyötyä jatkuvasti. Pietari ei kirjoita näitä sanoja kasteoppilaille, vaan kastetuille kristityille, että he osaisivat käyttää kerran saamaansa kastetta oikein.

Eperooteema sanan merkitystä on vaikeata täydellä varmuudella osoittaa, koska sana on niin harvinainen, Septuagintassakin vain Dan. Th. 4:14 ja Siir. 36 (33): 3 (AB al). Missään tapauksessa ei voida lähteä perustamaan tälle sanalle jotakin oppia, vaan tällaista harvinaista sanaa on pyrittävä selvittämään selvien kohtien valossa.

Mitä vielä Jumalan armoliittoon tulee, niin on huomattava, ettei se ole Jumalan ja ihmisen keskenään tekemä sopimus, jossa molemmat osapuolet ovat päättäneet liiton ehdoista, vaan se on Jumalan yksin, mutta silti ihmisen iankaikkiseksi parhaaksi tekemä liitto. Se perustuu Jumalan rakkauteen Kristuksessa meitä langenneita kohtaan ja hänen uskollisuuteensa.

Markku Särelä kirjassa Lapsikaste on raamatullinen. 1975, s. 128.

Mutta oppikaa viikunapuusta vertaus: kun sen oksa jo on tuore ja lehdet puhkeavat, niin te tiedätte, että kesä on lähellä. Samoin te myös, kun näette tämän kaiken, tietäkää, että se on lähellä, oven edessä. Totisesti minä sanon teille: tämä sukupolvi ei katoa, ennenkuin kaikki nämä tapahtuvat. Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa. Mutta siitä päivästä ja hetkestä ei tiedä kukaan, eivät taivasten enkelit, eikä myöskään Poika, vaan Isä yksin. Sillä niinkuin oli Nooan päivinä, niin on Ihmisen Pojan tulemus oleva.

Sillä niinkuin ihmiset olivat niinä päivinä ennen vedenpaisumusta: söivät ja joivat, naivat ja naittivat, aina siihen päivään asti, jona Nooa meni arkkiin, eivätkä tienneet, ennenkuin vedenpaisumus tuli ja vei heidät kaikki; niin on myös Ihmisen Pojan tulemus oleva.

Silloin on kaksi miestä pellolla; toinen korjataan talteen, ja toinen jätetään. Kaksi naista on jauhamassa käsikivillä; toinen korjataan talteen, ja toinen jätetään. Valvokaa siis, sillä ette tiedä, minä päivänä teidän Herraanne tulee. Mutta se tietäkää: jos perheenisäntä tietäisi, millä yövartiolla varas tulee, totta hän valvoisi, eikä sallisi taloonsa murtauduttavan. Sentähden olkaa tekin valmiit, sillä sinä hetkenä, jona ette luule, Ihmisen Poika tulee. (Matt 24: 32-44)

“Lapset kuuntelivat tarkoin saamaansa opetusta. Kuvassa osa lasten ryhmästä opettajansa Outi Lappalaisen kanssa aikuisten raamattuleirillä.”

Terveisiä lastenleiriltä

Pyhä Raamattu kertoo meille paljon profeetta Danielista, ja lastenleiri sujuikin Danielin merkeissä. Iltaohjelmissa esitettiin kuvaelmia Danielin vaiheista, joihin ryhmätunneilla oli tutustuttu.

Pastorin tunnit aamuisin lipunnoston jälkeen kuunneltiin tarkasti ja sitten kiirehdettiin omaan ryhmään. Ryhmiä oli kolme, alle kouluikäiset, joitakin vuosia kouluja käyneet ja sitten ne, jotka lähestyivät jo rippikouluikää. Siinä samalla saatiin ikätovereista uusia kavereita, joiden tapamista uudelleen on kiva odottaa.

Laulutunnit sujuivat sutjakkaasti. Etenkin “Nyt kalliomme Jeesus meitä vahvistaa” oli lasten suosiossa. Sitä toivottiin aina uudelleen.

Toivottavasti lasten kanssa kodeissa lauletaan virsiä ja Siionin Kanteleen lauluja, ettei maallinen musiikki valtaisi nuorten musiikkimakua.

Riitta-emäntä taas hemmotteli meitä herkuilla. Oli hirvipaistia, suklaamoussea, vispipuuroa, perunamuusia, liha-

pullia, kanakeittoa ym. ym. nimi, nimi.

Samaan aikaan Siitamajalla oli myös rippikoulu, joka päättyi konfirmaatioon juhannuksena. Opettajina siellä olivat pastorit Kimmo Närhi, Markku Särelä ja Edward Brockwell sekä teologian opiskelijat Mika Bergman ja Vesa Hautala. Nuoret saivat paljon tietoa Raamatusta ja siitä otetusta luterilaisesta opista.

Noin 60 henkeä kävi leirillä, suurin osa oli koko ajan tiistaista sunnuntaihin ja osa muutaman päivän. Päätösjuhlassa meinasivat tuolit loppua, kun väkeä oli niin runsaasti.

Rakas Jeesus, kiitos leiristä ja kiitos siitä, että on vielä koteja, jotka arvostavat kristillisen opin opetusta ja lähettävät lapsensa sitä kuulemaan. Toivottavasti he kaikki säilyvät Taivaan tiellä ja perillä kerran saamme yhdessä laulaa:

*“Jeesus meitä rakastaa
Seurassaan myös lapsi saa
tulla siihen ilohon,
mikä Luojan luona on.”* Mamma

Konfirmoidut nuoret: Anne Pirkola, Hannes Salo, Joonas Leppänen, Johanna Närhi ja Heidi Saari.

Rippikoulu ja konfirmaatio 2010

Siitamajalla pidettiin jälleen seurakuntiemme yhteinen rippikoulu. Tavan mukaan rippikoulun pääjakso pidettiin kaksi viikkoa ennen juhannusta, ja konfirmaatio oli juhannuspäivänä 26.6.

Tänä vuona oli poikkeuksellinen rippikoulu, koska opettajia oli aiempia vuosia enemmän. Tämä varmasti toi vaihtelua paikoitellen ranskaltakin tuntuvaan rippikouluun ja tukiopetuksellekin oli hyvä mahdollisuus, jos sitä tarvitsi.

Esirippikoulussa suurin osa nuorista oli oppinut jo käskyt selityksineen ja itse rippikoulussa päästiin syventymään uskontunnustukseen, Herran rukoukseen ja sakramentteihin. Tämän lisäksi oppitunneilla käsiteltiin asioita, joita rippikoululaiset joutuvat kohtaamaan omas-

sa arjessaan. Näistä mainittakoon kehityskomus, joka tulee vastaan jo peruskoulun oppikirjoissa ja herätysliikkeet, joita on usein pidetty kansankirkon voimavarana. Näitä ja muita asioita verrattiin luterilaisen tunnustuksen mukaiseen opetukseen.

Kaikki nuoret läpäisivät loppukokeen ja heidät konfirmoitiin sen jälkeen, kun he olivat tunnustaneet uskonsa ja sitoutumisensa luterilaiseen oppiin ja seurakuntiemme toimintaan. Jääköön meidän seurakuntalaisten rukousaiheeksi se, että nuoret pitäytyisivät lupauksiinsa, jotka he lausuvat konfirmaatiossa ja tukekaamme heitä heidän vaeluksessaan muilla tavoin, jos se on mahdollista!

MB

“Leirillä saatiin nauttia myös iltaohjelmasta. Kuvassa Outi Lappalainen ja Pauliina Armholt laulavat.”

Aikuisten raamat- tuleiri 6.-11.7.

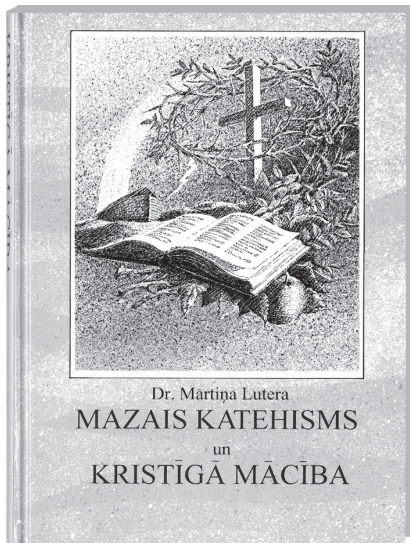
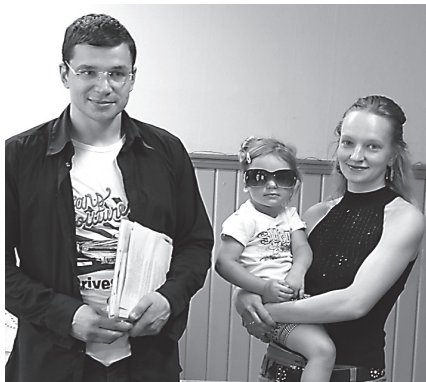
Seurakuntiemme perinteinen aikuisten raamattuleiri pidettiin Siitajamajalla 6.-11.7. Leirin teemana oli “Toivon perustus” (1 Piet. 3:15). Leirillä oli paitsi seurakuntiemme väkeä, myös pastori Gvido Ozolins Julia-vaimonsa ja heidän kahden lapsensa kanssa. Julkaisemme tässä lehdessä useita leirillä pidettyjä esityksiä.

Leiriämme sävytti myös viesti uskonsisaremmen ja uskollisen leiriläisen Eveliina Apposen kuolemasta. Maallisesti murehdimme ja kaipaamme, mutta uskossa riemuittesimme siitä, että ystävämme on nyt perillä Vapahtajan luona. *KN*

“Puolitangossa olevan lipun äärellä lauloimme: “Sen suven suloisuutta...”, virsikirja 1938 618:1,8,9.”

Leirillämme vieraili jo toista kertaa perhe Latviasta. Kuvassa pastori Gvido Ozolins, vaimo Julia ja tytär Anastasia. Perheeseen kuuluu myös Daniel-poika

Pastori Gvido Ozolins kertoi kuinka Latvian kielelle Edgar Vaalgamaan kääntämä ja STLK:n kustantama Kristinoppimme levittää tunnustuksellista luterilaista sanomaa hänen maassaan. Pastori Ozolins on kopioinut kirjan sivut ja sijoittanut ne Internetiin. Kirstinoppi leviää nyt verkkosivujen välityksellä latvialaisten käyttöön.

Leirin ohjelmaan oli varattu joka ilaksi keskusteluhetki. Aiheina olivat kirkkomme julkaisema kirjallisuus ja sen levittäminen, lähetystyö ja kotimaassa suoritettava ulospäin suuntautuva työ sekä Luterilainen -lehtemme.

Yhdessä pohdimme, miten voisimme laajentaa kirkkomme kustantamien kirjojen lukupiiriä. Jo nyt suuri osa kirjallisuudesta on luettavissa verkkosivuillamme: www.luterilainen.com.

Tällä hetkellä kirjastojen kautta voi lainata Kristinoppiamme. Muiden kirjojen saaminen kirjastojen levytykseen edellyttää sitä, että lahjoitamme ainakin suurimpiin kirjastoihin teoksiamme. Tätä mahdollisuutta tulemme tutkimaan. Edellytyksenä on, että saamme tähän tukea jäseniltämme.

Ulkopuolisten kutsuminen tutustumaan seurakuntiemme toimintaan edellyttää vierailutapahtumien järjestämistä. Kynnys tulla "vieraan kirkon" ovesta sisälle on korkea. Useat ulkopuoliset ovat kertoneet, että toiminnastamme on levitetty "vääristävää" tietoa. Siksi avoimet ovet -tilaisuudet ja niissä jaettava tieto voi avata puhdasta Jumalan sanaa etsiville ovia tunnustuksellisen seurakunnan suojaan.

Luterilaisen-lehtemme jo 85. vuosi-kerta on käytössämme. 1990-luvulla lehden vuosikerta jaettiin yli 1000 kirjastoon. Nykyään lehtemme lähetetään vain niihin kirjastoihin, jotka ottavat sen asiakkaitensa luettavaksi. Tunnustuksellinen kirjallisuus loistaa helmenä moninaisen ja sekavan viestinnän joukossa. *KP*

Terveisiä Ukrainasta

Tein matkan Ukrainaan 5.-12.6. Aluksi lensin Riian kautta Kiovaan, josta jatkoin Donetskiin siellä olevan toimintaansa aloittelevan seurakunnan vieraaksi. Donetsk on miljoonakaupunki Ukrainan itäosassa, jokseenkin suoraan Moskovasta etelään. Donetskissa mukanani oli sisarkirkkomme Ukrainan Evankelisluterilaisen Kirkon edustajana Tatjana Petrovskaja.

Donetskissa käynnin jälkeen matkustimme Radjanskoen kylään Berdichevin kaupungin lähellä. Berdichevissä on noin 83000 asukasta ja se sijaitsee vajaat 200 kilometriä Kiovasta länsi-lounaaseen. Radjanskoe on pieni maalaiskylä kaupungin kupeessa. Hiljattain tapahtuneen muutoksen myötä se on virallisesti osa kaupunkia. Radjanskoessa tapasin pastori Mihail Nagornjakin ja muita sisarkirkkomme edustajia.

Donetsk 6.-7.6.

Donetskissa tutustuimme siellä toimintaansa aloittelevan seurakunnan jäseniin ja toimintaan. Ensimmäinen kontakti heidän ja meidän välillämme oli alkuvuonna 2007, jolloin Juri Prikotenko pyysi lähettämään kirjoja. Tapasin Prikotenkon yhdessä Anton Antonovin kanssa syksyllä 2007 Radjanskoessa ja elokuussa 2008 Donetskissa. Jälkimmäisellä kerralla tapasimme myös muita.

Keskustelimme vapaasti seurakunnan edustajien kanssa, osallis-

tuimme jumalanpalvelukseen 6.6. ja keskustelimme seurakunnan hengellisen neuvoston jäsenten kanssa 7.6.

Monilla donetskilaisista on baptistinen tausta, ja luterilainen oppi on heille kohtalaisen uusi asia. Kirjallisuuden ja keskustelujen avulla he ovat vahvistuneet opin tuntemuksessa ja tahtovat välittää luterilaista kirjallisuutta toisillekin. Seurakunnalla on myös pyrkimys rekisteröityä, mikä tosin Donetskin oloissa ei ole yksinkertainen asia.

Meidän on tarpeen edelleen pitää seurakuntaan yhteyksiä, lähettää heille kirjallisuutta ja näin pyrittävä vahvistamaan heitä luterilaisen opin käsittämässä. Jotta kirkkomme voi virallisesti käsitellä kirkollisen yhteyden kysymystä donetskilaisen seurakunnan kanssa, on tarpeen saada dokumentti heidän oppitunnustuksestaan.

Radjanskoe 8.-12.6.

Seurakuntaelämä Radjanskoessa on vakiintunut jo monen vuoden aikana. Pastori Nagornjak pitää säännölliset jumalanpalvelukset ja opettaa seurakuntansa väkeä. Siellä ollessani perjantaina 11.6. pidettiin jumalanpalvelus. Vaikka se pidettiin poikkeuksellisenä päivänä, oli paikalla noin 25 ihmistä.

Pastori Nagornjakin kertoman mukaan seurakuntaan toisaalta tulee hiljalleen lisää väkeä, toisaalta lasten toiminta ei ole niin voimakasta kuin se

Pastori Mihail Nagornjak, juuri kastettu Elizaveta-tyttö ja hänen perheväkeään Radjanskoessa.

muutama vuosi sitten oli. Osaltaan jälkimmäiseen vaikuttaa se, että pastori Nagornjakin täytyy tehdä muuta ansio-työtä kuin pastorin työtä elannon saadakseen.

Radjanskoessa pidettiin myös sisarkirkkomme seurakuntien hengellisen neuvoston kokous. Seurakuntia on kolme, Radjanskoen, Berdichevin ja hieman etäämmällä sijaitsevan Vinnitsan seurakunta. Berdichevin seurakunnan puheenjohtaja oli sairauden vuoksi estynyt tulemasta, mutta kokoukseen osallistuivat molempien muiden seurakuntien puheenjohtajat Aleksandr Lozovitski (Radjanskoe), Valeri Petrovski (Vinnitsa), pastori Nagornjak, seurakuntien sihteeri Olga Skljajruk ja allekirjoittanut.

Suunnittelimme, miten parhaiten yhdessä voisimme toimia Donetskissa alkaneen seurakunnan elämän tukemi-

seksi. Vapaissa keskusteluissa tuli esiin myös sisarkirkkomme seurakuntien auttaminen. Kirjallisuus on heille jatkuvasti tärkeää, vaikka juuri nyt heillä on kirjoja varastossa kohtalaisen paljon. Ukrainan vaikean taloudellisen tilanteen vuoksi on hyvä, jos seurakuntamme voivat lähettää vaatteita erityisesti tulevan talven varalle ja muitakin vuodenaikoja varten.

Niin Ukrainassa kuin Suomessakin tunnustuksellisten luterilaisten seurakuntien elämä on ihmismäärissä mitaten varsin pientä. Kuitenkin Jumalan sanasta kiinni pitäminen erilaisten vaikeuksien keskellä tuo siunauksen, lujittaa yhteyttä ja näin seurakuntien elämä voi koitua siunaukseksi kaikille niiden jäsenille ja myös toisille. Jumalan sanasta ja hänen siunauksestaan riippuu kaikki.

Kimmo Närhi

Kuinka Jumala on auttanut minua maahanmuuttajana

Halleluja! Ylistä, minun sieluni, Herra. Minä ylistän Herraa kaiken ikäni, veisaan kiitosta Jumalalleni, niin kauan kuin elän. Älkää luottako ruhtinaihin älkääkään ihmislapsen, sillä ei hän voi auttaa. Kun hänen henkensä lähtee hänestä, niin hän tulee maaksi jälleen; sinä päivänä hänen hankkeensa raukeavat tyhjiin. Autuas se, jonka apuna on Jaakobin Jumala, se, joka panee toivonsa Herraan, Jumalaansa, häneen, joka on tehnyt taivaan ja maan, meren ja kaiken, mitä niissä on, joka pysyy uskollisena iankaikkisesti, joka hankkii oikeuden sorretuille, joka antaa leivän nälkäisille. Herra vapauttaa vangitut, Herra avaa sokeain silmät, Herra nostaa alaspainetut, Herra rakastaa vanhurskaita. Herra varjelee muukalaiset, holhoo orvot ja lesket, mutta jumalattomain tien hän tekee mutkaiseksi. Herra on kuningas iankaikkisesti, sinun Jumalasi, Siion, polvesta polveen. Halleluja!

Psalmi 146:1-10

Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. Amen. (Matteus 28:19).

Raamatussa on monia jakeita, jotka kertovat Jumalan rakkaudesta, myötätunnosta ja oikeudenmukaisuudesta ulkomaalaisia kohtaan. Yksi hyvin selkeä ja minulle lohdullinen jae on lukemani psalmin 9. jae: »Herra varjelee muukalaiset».

Raamattu puhuu paljon tuntemattomista, pakolaisista ja maahanmuuttajista. Jumalan Vanhan liiton aikaisella kansalla oli perinne, joka velvoitti vieraanvaraisuuteen tuntemattomia kohtaan. Kolmannessa Mooseksen kirjassa puhutaan paljon vieraanvaraisuuden tärkeydestä. Aabraham ja Daavid kulkivat tietyissä elämänsä vaiheissa paljonkin, vaikka eivät itse tätä osaansa valinneet. Joosefin ja Ruutin täytyi sopeutua uusiin kulttuurisiin, erilaisiin kuin heidän oman. Ja monet psalmit kertovat juuriltaan kiskottujen, karkotettujen ihmisten syvällisistä tunteista ja tarpeista. Ulkomaalaiset ja maahanmuuttajat ovat erityisen haavoittuvia, ja näin Jumala käski israelilaisia pitämään heistä erikoista huolta.

Kuten kaikki tiedätte, minä olen vain yksi seurakuntiemme harvoista ulkomaalaisista. Itse asiassa olen ollut ulkomaalainen suurimman osan elämäni. Minä synnyin pienessä brittiläisessä siirtomaassa, pienellä saarella, jota kutsutaan Bermudaksi. Vaikka vietin nuoruuteni kotimaassani, vartuin aikuiseksi ulkomaalaisten joukossa. Minun matkani läpi elämän on tuonut minut Italiaan, Ruotsiin, Englantiin ja nyt Suomeen. Yhä uudelleen minä kiitän Jumalaa hänen huolenpidostaan ulkomaalaiselle. Kiitän häntä hänen henkilökohtaisesta huolenpidostaan minulle.

Jumala osoittaa huolenpitoaan monenlaisin tavoin. Hän pitää huolta minusta perheeni välityksellä kotona. Seurakunnassa, hengellisessä perheessäni, hän varjelee uskonveljien ja –sisarien kautta. On ollut monia onnellisia hetkiä, sekä koetuksen hetkiä, joissa Jumala on kädellään hoitanut tätä ulkomaalaista.

Tekstimme on hyvin totta, Jumala hoitaa ulkomaalaisia. Mutta

se muistuttaa meitä iloitsemaan Herrassa ja turvaamaan häneen ihmillisistä asioista riippumatta. Viides jae muistuttaa meitä: »Autuas se, jonka apuna on Jaakobin Jumala, se, joka panee toivonsa Herraan, Jumalaansa». Minun toivoni on Herrassa, aivan kuten myös te turvaatte häneen.

Ulkomaalaisena minä myös tunnen hyvin monia muita ulkomaalaisia. Monet heistä ovat epäilijöitä; he eivät usko Jumalaan, ainakaan eivät vielä. Jotkut heistä kohtaavat niin suuria vaikeuksia, että monen meistä on vaikeita kuvitellakaan sellaisia. Olen tavannut joitain, joiden elämää eivät enää rasita ne vastoinkäymiset, joiden tähden he lähtivät kotimaastaan. Jotkut heistä ovat yksinäisiä, ja heillä on muunlaisia vaikeuksia. Olen tavannut joitain, jotka ovat jopa olleet epätoivon partaalla. Tiedän henkilökohtaisesti miten Jumala on hoitanut tätä ulkomaalaista. Haluan myös muiden ulkomaalaisten tietävän, että Jumala pitää heistä huolta. Amen.

Edward Brockwell

Käenpoikaset

Oskari kuuntelee tarkkaan. Metsänrajasta kuuluu hassunkurista ääntä. “Äiti, mikä tuo on, tuo u-uu, u-uu?” hän kysyy viimein. “Käkihän siellä kukkuu, sellainen aika iso lintu. Se laulaa tuolla lailla, ihan omalla tavallaan”, äiti kertoo. “Käki on muutenkin aika erilainen kuin monet muut linnut”, jatkaa äiti. “Onko se eri värinen?” Oskari kysyy. “Se on harmaa ja vähän viirullinen lintu, monet muutkin linnut ovat sen värisiä. Mutta se on erilainen, koska se munii toisten lintujen pesiin. Ja sitten kun käenpoikanen on kuoriutunut, se työntää muut poikaset ja munat pesästä pois”, äiti kertoo. “Ei niin saisi tehdä!” Oskari huudahtaa tiukasti ja vähän ihmeissään. “Ei niin”, äiti myöntää. “Miksi se sitten tekee niin?” Oskari ihmettelee. “Sillä lailla käenpoikanen saa syödä yksinään kaiken emolinnun tuoman ruuan. Luulisin, että käki ei tehnyt tuolla lailla silloin kun Jumala oli luonut eläimet ja kaiken muun. Silloin kaikki oli maailmassa niin kuin Jumala oli tarkoittanut. Kaikki oli silloin hyvin. Sitten kun synti tuli maailmaan, asiat menivät pieleen. Nyt täällä tapahtuu kaikenlaista, mikä ei ole hyvää. Ehkä Jumala antaa käen tehdä tuolla lailla, jotta me muistettaisiin, minkälaisia me ihmiset oikeasti ollaan niin kuin käenpoikasia. Mekin usein halutaan toisen oma itsellemme ja menään toisen tekemät asiat sotkemaan ja rikkomaan”, sanoo äiti vakavana. “Niin, rikotaan hiekkalinnat ja toisten tekemät junaradat. Ei niin saisi tehdä”, Oskari sanoo taas. “Ja sitten vielä huudetaan ja riidelläänkin”, jatkaa äiti.

“Eikä me tykätä siitä, että muut osaa tehdä jotain hienosti, paremmin kuin me itse. Me ollaan kateellisia. Ja joskus me ajatellaan olevamme paljon parempia kuin muut. Sitä sanotaan ylpeydeksi. Mitä luulet, haluaako Jumala, että me ollaan sellaisia, ylpeitä ja kateellisia?” äiti kysyy. “No ei varmasti”, Oskari toteaa. “Mutta haluaako Jumala, että me kerrotaan Hänelle ne väärät tekemisemme ja pyydetään niitä ihan tosissaan anteeksi, Jumalalta ja toisilta ihmisiltä?” äiti kysyy. “En mä tiää... No juu, niinkun siinä — Anna meille anteeksi meidän syntimme, niin kuin mekin annamme anteeksi niille, jotka ovat meitä vastaan rikkoneet”, sanoo Oskari. “Ihan niin, hienosti muistit”, äiti sanoo ja jatkaa vielä: “Raamatussa Jeesus kertoo olevansa niin kuin lintuemo, joka haluaa suojella omia poikasiaan eli kaikkia niitä, jotka uskovat Häneen. Kaiken synninkin Jeesus antaa meille anteeksi. Ja Jeesus kertoo vielä, ettei niitä anteeksiannettuja pahoja tekoja enää muistella. Sillä lailla mekin voidaan olla hyviä Jumalan edessä, kun Jeesus on ne meidän synnit ottanut pois. Sitten vielä Pyhä Henki opettaa meitä olemaan paremmin sovussa toistemme kanssa kun kuljetaan taivaan kotiin päin.”

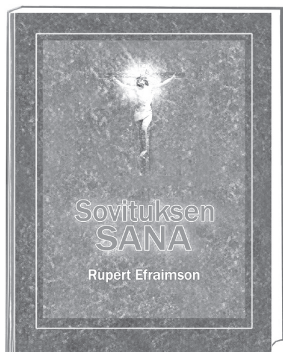
Kesäterveisin, Outi-täti

STLK:n kirjamyyntiluettelo ja hinnasto 2010..... Hinnat euroina

Aamoksen kirja, käännös ja selitys (Särelä)	2,50
Elävän veden virtoja (G. A. Aho)	20,00
Erilaisia luterilaisia kirkkoja ja kirkkoliittoja (Uppala)	1,00
Helmää (Voima, Lappalainen).....	4,00
Herrani elää (Efraimson)	20,00
Iso katekismus, venäjänkielinen	10,00
Israelin asema Uuden testamentin seurakunnassa (Särelä)	0,50
Jeesus elää, runokirja (Aho)	5,00
Jeesus on tosi Jumala (Särelä)	2,50
Katso Jumalan Karitsa (Aho)	5,00
Kirkko ja virka (C.F.W. Walther)	18,50
Kirkkokuri vaelluksen asioissa (Särelä)	1,50
Kirkkokysymys (A. Aijal Uppala)	20,00
Koetelkaa kaikki (toim. Särelä)	1,50
Kolossan seurakunta (Särelä)	2,50
Kristinoppi, (englanninkielinen, latviankielinen, lietuankielinen, ruotsinkielinen, venäjänkielinen, vironkielinen) á.....	12,00
Kristuksen kuuliaisuus (Särelä)	8,50
Kristus meidän edestämme (Särelä)	17,00
Kristus pyhän Raamatun selittäjänä (Särelä)	3,50
Laki ja evankeliumi (C. F. W. Walther)	20,00
Lapsikaste on raamatullinen (Särelä)	5,00
Lapsikaste on raamatullinen, venäjänkielinen	8,00
Luterilaiset tunnustuskirjat, venäjänkielinen	32,00
Luterilaisuus ja paavius, (sis. Schmalkaldenin uskonkohdat ja Paavin vallasta ja yliherruudesta), venäjänkielinen	10,00
Miten luterilainen kirkko selittää Vanhaa ja Uutta testamenttia (R. Preus)	5,00
Oikaisuja pastori Pätiälän muistelmiin (Uppala)	1,00
Oikea näkyvä kirkko (C.F.W. Walther)	17,00
Paikallisseurakunta (C.F.W. Walther)	17,00
Pyhän kasteen sakramentti (Aho)	0,50
Raamattu opettaa	1,00
Raamattua ja tunnustusta koskeva periaatelausunto	2,50
Raamatun arvovallasta ja erehtymättömyydestä (Nafzger)	5,00
Rakkaimmat raamatunpaikat (toim. Särelä)	0,50
Rukous joka päivälle	0,50
Saarnakirja osa 1 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnakirja osa 2 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnakirja osa 3 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnakirja osa 4 "Rauha teille!" (M. Särelä).....	15,00
Saarnavirka on Kristuksen käsky (Markku Särelä)	17,00
Sana on elämän lähde, suomenkielinen (Särelä)	6,00
venäjänkielinen (Särelä)	8,00
Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta (Luther)	6,00
Sovituksen Sana (Efraimson)	20,00
Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko 1928 1968	1,00
Säännöt 2004.....	3,00
Taustaa 1— Tekijänoikeudesta maailmaan (Pälikkö & Särelä)	8,00
Taustaa 2 —Kehitysoopin kulissit (Pälikkö)	10,00
Tieni johdata taivaaseen (Apponen)	8,00
Tunnustukselliset 1 seurakunnat syntyvät (Uppala)	17,00
Tähän asti on Herra meitä auttanut STLK:n 50 vuotisjuhlauskaisu	3,50
Täksi päiväksi (C. M. Zorn).....	20,00
Vanhan testamentin esikuvia Jeesuksesta (Aho)	2,50
Yksin uskosta, (sis. Augsburgin tunnustus ja Apologia), venäjänkielinen	25,00
95 teesiä Lutherin muistovuonna 1983 (Särelä)	1,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 1-7 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 8-17 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24 (Luther).....	49,00
Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 25-31 (Luther).....	49,00
Kristillisen kirkon usko ja nykyajan raamatuntutkimus (Preus)	3,50
Raamatun inspiraatio (Preus)	14,50
Uskon pyhä salaisuus (Gerhard)	37,00
Vanhurskauttamisoppi klassisen luterilaisen ortodoksian teologiassa (Preus)	5,00
Voimattomalle voimaa (Aho/Koskenniemi)	10,00
LUTERILAINEN lehti , vuosikerta.....	25,00
“ ” irtonumero	2,50
Lähetystyöhön tarkoitetuista suuremista tilauksista voidaan hinnasta neuvotella erikseen.	

Postitse tilattaessa hintaan lisätään toimituskulut

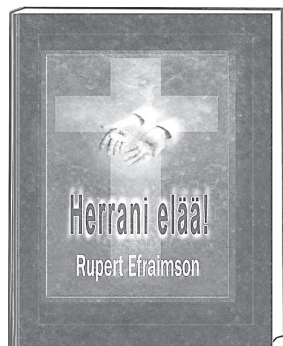
ovh 20,-

Sovituksen Sana

Rupert Efraimsonin saarnat ja hartaudet on julkaistu v. 1959 – 2004 Luterilainen-lehdessä. Efraimsonin puheissa ja teksteissä kuuluu selkeä, rohkaiseva ja uskoa vahvistava Jumalan sanan opetus, jolle on tunnusomaista luottamus Jumalan armoon Vapahtajassa Jeesuksessa, armahdetun ilo, halu kertoa Vapahtajasta toisillekin “ettei keltään saisi peittyä, miks’ Karitsa on kuollut ristillä”.

ovh 20,-

Herrani elää!

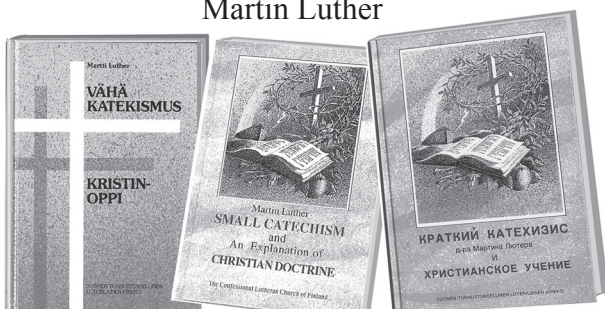
Rupert Efraimsonin lyhyemmistä hartaus-, opetus- ja ajan-kohtaiskirjoituksista sekä runoista julkaistu kirja, *Herrani elää!*.

Toivomme, että nämä kirjat voisi saattaa etsiviä uskoon ja vahvistaa kristityitä Jumalan sanan tuntemisessa ja armon ilossa Vapahtajassamme Jeesuksessa. Kristus on totisesti ylösnoussut ja Hän on uskonut meille sovituksen sanan.

VÄHÄ KATEKISMUS

ja sen laaja selitys, Kristinoppi, 295 sivua

Martin Luther

Lutherin Vähä katekismus ja siihen liittyvä Kristinoppi on tärkeä perusteos tunnustuksellisesta luterilaisesta opista kiinnostuneille. Se antaa kattavan esityksen siitä, mitä uskomme Raamatun mukaan. Se paitsi vastaa moniin ihmisillä mahdollisesti olleisiin kysymyksiin, se vastaa myös sellaisiin kysymyksiin, joita ihmiset eivät osaa tehdä ja jotka kuitenkin ovat heille tärkeitä.

Kirja on julkaistu eri kielisinä. Kirjan hinta on 12 euroa kielestä riippumatta.

"Rauha teille" SAARNAKIRJA

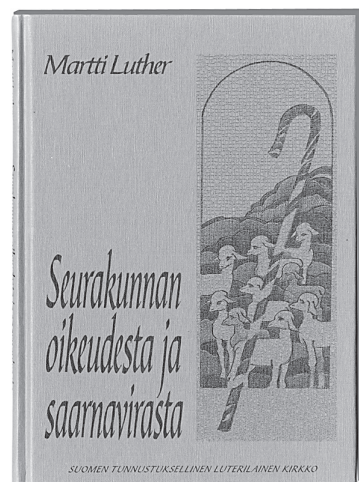
Kirjan jokaisen osan ovh 15,-

Markku Särelan saarnakirjan neljän kirjan sarja on nyt valmis. Hänen runsas pari vuotta kestänyt kirjoitus- ja kokoamistyönsä on nyt tullut päätökseen. Kirjat voi hankkia kirjakauppojen kautta tai seurakunnan kirjamyynnin kautta. Kaikki kirjat ovat myös verkkokirjoina ilmaiseksi luettavina osoitteessa: www.luterilainen.com. Sieltä voi tilata kirjat myös postilähetyksenä.

Seurakunnan oikeudesta ja saarnavirasta

Mitä uskovat voivat tehdä, kun enemmistökirKKo on luopunut Jumalan puhtaasta sanasta? Tässä kirjassa *Luther* vastaa tähän kysymykseen ja tuo mestarillisella tavalla esille uskovien Raamattuun perustuvat oikeudet. Ajankoh-taista, puhuttelevaa asiaa. Kansi ja kuva Kimmo Pälikkö. Käännös ja esi-puhe Markku Särela. Kovakantinen, 48s.

Kirjan hinta on 6,-

Siitaman leirikeskukseemme Siitamalle on valmistunut viime vuosien aikana lisää majoitus- ja huoltotiloja. Rakentajana ja materiaalin hankkijana on toiminut monipuolinen rakennusmies, pastorimme Markku Särelä (kuvassa kirjaston oven edessä) apunaan mm. veljensä Kalle Särelä. Kirjaston takana olevassa lisäosassa on kaksi huonetta ja uudenaikaiset sosiaalityilat.

Kastettu

Maxim Antonov, syntynyt 15.5.2010, on saatettu Pyhässä kasteessa on Vapahtajan armon osallisuuteen ja otettu Tampereen Tunnustuksellisen Luterilaisen Seurakunnan jäseneksi 29.6.2010 Joensuussa.

“Kun Jumalan, meidän vapahtajamme, hyvyys ja ihmisrakkkaus ilmestyi, pelasti hän meidät, ei vanhurskaudessa tekemiemme tekojen ansiosta, vaan laupeutensa mukaan uudestisyntymisen peson ja Pyhän Hengen uudistuksen kautta.” (Tiit. 3:4,5)

Poismuokkunut

Jumala on kutsunut tämän elämän vaivoista luoksensa Tampereen Tunnustuksellisen Luterilaisen Seurakunnan jäsenen Iines Eveliina Apposen 44 vuoden iässä.

“Sillä me tiedämme, että vaikka tämä meidän maallinen majamme hajotetaan maahan, meillä on asumus Jumalalta, iankaikkinen maja taivaissa, joka ei ole käsin tehty.” (2 Kor. 5:1)

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja:

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelukset* keskiviikkoisin klo 19-25.8. asti. HPE 18.8. Jumalanpalvelukset toimittaa teol.yo. Mika Bergman tai poikkeustapauksissa teol.yo. Vesa Hautala paitsi niinä päivinä, jolloin vietämme Herran Pyhää Ehtoollista. Silloin jumalanpalveluksen toimittaa past. Kimmo Närhi.

Turku: *Jumalanpalvelus* to 19.8. klo 17 Niemisellä Hurtinkatu 12 C 13 (MB).

Lahti, Rajakatu 7: *Jumalanpalvelukset* sunnuntaisin klo 10. HPE 29.8. Jumalanpalvelukset toimittaa teol.yo. Mika Bergman paitsi 29.8. past. Kimmo Närhi.

Siitamaaja: *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 11 HPE 22.8. Jumalanpalveluksien pitäjistä sovitaan tapauskohtaisesti.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *Jumalanpalvelus* su 8.8. klo 14 (MB).

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* 1.8. (MB) klo 14.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Sähköposti:

kimmo.narhi@luterilainen.com

STLK:n verkkosivut:

www.luterilainen.com

Sisällys:

Vieraanvaraisuudesta ja järkevästä varovaisuudesta, Martti Luther.....	194
Raamatun alkuluvut luovat perustan uskonopille ja elämän järjestykselle, KN	195
Pastorin virkaan asettaminen, KN.....	197
Pastori – Jumalan lahja seurakunnalle, KN.....	197
“Ei ainoaltakaan saisi peittyä, miks’ Karitsa on kuollut ristillä”, RE.....	200
Tavoitteeksi: sielujen pelastus, MB.....	202
Yksin sanasta, VH.....	205
Meillä on sielun ankkuri, EB.....	208
Yksin uskon kautta, KN.....	210
Vanhojen ja nuorten keskinäisestä suhteesta, VIS, Yli 75 vuotta sitten ...	213
Raamatunkohtien selitystä, 1. Piet. 3:21, MS.....	216
Matt 24: 32-44.....	217
Terveisiä lastenleiriltä, EP	218
Rippikoulu ja konfirmaatio 2010, MB.....	219
Aikuisten raamattuleiri 6.-11.7.....	220
Terveisiä Ukrainasta, KN.....	222
Kuinka Jumala on auttanut minua maahanmuuttajana, EB.....	224
Käenpoikaset, OL.....	226
Ilmoituksia ja toimintatietoja.....	227-231
Kansi: Paavalin matka Roomaan/myrskyssä (Apt. 27:23-44) Kimmo Pälikkö	

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Helsinki: 127030-18973.

Luterilainen -lehti : 800017-303309 **Kirkkokunta: 1)** 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. **2)** Tilit/ kirjamyyni 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilaushinta 2010: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti, puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustajia: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo,

Sähköposti: leena.sarela@luukku.com

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com